Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 5*

33η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ σας, καλὴ Πρωτοχρονιά, αἴσιον τὸ Νέον Ἔτος, ὅ,τι ἐπιποθεῖτε, καὶ τοῦ χρόνου! — Εἶμ' ἐγὼ ποὺ σᾶς εὔχομαι, ὁ Ἀνανίας, ὁ ἀγαπητός σας ψυχογιὸς καὶ γραμματικὸς τῆς κυρίας Διαπλάσεως. Κι'ὕστερ' ἀπὸ τόσα, ἀμνημόνευτα χρόνια, παρουσιάζομαι πάλι μπροστά σας νὰ σᾶς διηγηθῶ, νὰ σᾶς ἐξιστορήσω, νὰ σᾶς περιγράψω, — ἀλλὰ χωρὶς ἀλογοπαίγνια, — κάτι πολὺ παράξενα, ἐκπληκτικὰ πράγματα ποὺ ***ἔλαβον χώραν...*** στὴ χώρα μας καὶ στὸ σπίτι μας, τὴ νύκτα τῆς 1 πρὸς τὴν 2 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ποὺ εἶχα ὅπως κάθε χρόνο τὴ γιορτή μου (Ἀνανίου τοῦ Ἀποστόλου). Δὲν ξέρω

τώρα ἂν θὰ τὰ πιστέψετε· ἀλλὰ ἔχω καὶ μάρτυρες γνωστούς σας καὶ μὴ ἐξαιρετέους, — τὴν κυρὰ-Μάρθα, τὶς Δώδεκα ἀδελφές μου καὶ τὴ γάτα μας Πίσσα, — ποὺ μπορεῖτε νὰ τὶς ρωτήσετε. Λοιπόν, κάνω τὸ σταυρό μου καὶ ἀρχίζω:

Ἂν ἦταν ἡ ζήλεια ψώρα, λέει ἡ παροιμία, θὰ κολλοῦσε ὅλη ἡ χώρα! Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἐγὼ ἐζήλεψα ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα· κι' ὅταν ἕνας καλός, ἀδελφικός μου φίλος, ὁ Ἀζαρίας, μὲ ρώτησε τί δῶρο θἄθελα νὰ μοῦ κάνῃ στὴ γιορτή μου, τοῦ εἶπα:

— Ἔχεις καὶ σὺ νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ***ραδιοτηλέφωνο*** σὰν κι' ἐκεῖνο ποὺ ἀκούσαμε φέτος στὴ γιορτὴ τοῦ κ. Φαίδωνος;.. Ἕνας φίλος του τοῦ τὸ πῆγε κεῖνο τὸ βράδυ, τὸ στησε στὸ σαλόνι του, διασκέδασε μ' αὐτὸ τοὺς καλεσμένους του καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πῆρε. Ἔχεις καὶ σύ; μπορεῖς καὶ σύ; νὰ σοῦ πῶ μπράβο!

— Νὰ μοῦ πῇς, μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ φίλος μου, γιατὶ ἔχω καὶ μπορῶ!

— Ἀλήθεια, Ἀζαρία;

— Μὰ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου! Στὴ γιορτή σου θὰ σοῦ φέρω κι' ἐγὼ ἕνα ραδιοτηλέφωνο, πολὺ πιὸ θαυμαστὸ μάλιστα ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἄκουσες στὴ γιορτὴ τοῦ κ. Φαίδωνος. Γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὰ τελευταῖα, τὰ τελειότερα ποὺ ὑπάρχουν.

— Μὰ ποῦ θὰ τὸ βρῇς;

— Τί σὲ μέλει; Ἔχε πεποίθηση σὲ μένα.

Πάντα εἶχα πεποίθηση στὸ φίλο μου Ἀζαρία. Δὲν λέει λόγια αὐτός. Καὶ πραγματικῶς, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς μου, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐν' αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Ἦταν ὁ Ἀζαρίας μ' ἕνα ναύτη τοῦ Ἀσυρμάτου καὶ μὲ τὰ μηχανήματα τοῦ ραδιοτηλέφωνου. Τἀνέβασαν, τὸ στησαν, μοῦ ἔμαθαν γρήγορα-γρήγορα τὸ χειρισμό, μοῦ ἔδωσαν καὶ κάτι γραπτὲς ὁδηγίες κι' ἔφυγαν. Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν ἦταν κανένας στὸ γραφεῖο. Σκέπασα λοιπὸν τὰ μηχανήματα, τὰ ἔκρυψα ὅσο καλύτερα μπόρεσα καὶ δὲν εἶπα τίποτα οὔτε στὴν κυρία Διάπλασι. Ἤθελα νὰ τοὺς κάμω μιὰ ἔκπληξη. Ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἐφανταζόμουν πόσο μεγάλη κι' ἐκπληκτικὴ θὰ ἦταν!..

Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ βραδυάσῃ, νὰ νυχτώσῃ· ἢ νὰ πῶ καλύτερα, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία μου, ὅλο ἔβλεπα τὴν ὥρα... Ἐπιτέλους ἦρθε κι' ἡ προσδιορισμένη. Πάλι στο γραφεῖο δὲν ἦταν κανένας: ἔτρωγαν ὅλοι στὴ διπλανὴ κάμαρα. Ἐγὼ εἶχα ξεφύγει ἀπ' τὸ τραπέζι, εἶχα καθήσει μπροστὰ στὸ ραδιοτηλέφωνο ποὺ τὸ ξεσκέπασα πιά, καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸ βάλω σ' ἐνέργεια ὅπως μοῦ εἶχαν δείξει ὁ Ἀζαρίας κι' ὁ ναύτης τοῦ Ἀσυρμάτου. Ἀλλὰ εἴτε δὲν κατάλαβα καλὰ τὶς ὁδηγίες, εἴτε δὲν τὶς θυμώμουν, εἴτε γι' ἄλλο μυστηριώδη λόγο, τὸ μηχάνημα μοῦ ἀντιστεκόταν. Τοῦ κάκου ἔνωνα σύρματα, γύριζα βίδες, πατοῦσα κουμπιά, παιδευόμουν. Δὲν ἀκουγόταν τίποτα. Μόνο κάτι ἀδύνατοι κρότοι, κάτι τσὰφ-τσούφ! κάτι μπὰμ-μπίμ! κάτι φσσστ!.. Κι' ὅμως ἦταν ἡ ὥρα πού, κατὰ τὸ πρόγραμμα ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει, ἔπρεπε νἀκουσθῇ ὁλόκληρο κοντσέρτο ἀπὸ τὴ Ρώμη! Θὰ τραγουδοῦσε, λέει, μιὰ πρίμα, ἔπειτα ἕνας τενόρος, ἔπειτα ὀρχήστρα, ἔπειτα σόλο βιολί... Ποῦ ἦταν ὅλ' αὐτά; Πῶς δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ κεῖνο τὸ κουτὶ ποὺ ὁ Ἀζαρίας μοῦ τὸ εἶχε παραστήσει γιὰ τόσο μαγικό;

Ὡστόσο ἀπὸ μέσα μοῦ φώναζαν:

— Ἔ! τί κάνεις ἐκεῖ, Ἀνανία;.... Βρῆκες τὴν ὥρα, καϊμένε;.... Ἔλα τώρα νὰ πιοῦμε στὴν ὑγειά σου!... Ἀνανία! καὶ τοῦ χρόνου! νὰ ζήσῃς!... Ἔλα λοιπόν, οὔφ!... Μὰ τί κάνεις;

— Ἔφτασα, ἔφτασα! τοὺς ἀπαντοῦσα. Εὐχαριστῶ πολύ, καὶ τοῦ χρόνου!... Μιὰ στιγμὴ νἀλλάξω τὴ φούσκα αὐτοῦ τοῦ ἠλεκτρικοῦ... Δὲν θἄχα καλὸ φῶς κι' ἔχω νὰ γράψω ὕστερα...

— Ἀπόψε!; φώναξε ἡ Ἀγάπη. Ἀπόψε θὰ γράψῃς ποὺ ἔχεις τὴ γιορτή σου; Ἐμεῖς ὕστερα θὰ χορέψουμε, θὰ τραγουδήσουμε, θὰ χαλάσουμε τὸν κόσμο...

Μιλιὰ ἐγώ. Μὰ κι' ἐκεῖνοι βαρέθηκαν σὲ λίγο κι' ἔπαψαν νὰ μὲ φωνάζουν. Τὄχαν πιστέψει· πὼς διόρθωνα τὰ ἠλεκτρικὰ γιὰ νὰ γράψω ὕστερα. Καὶ μάφιναν, μὲ ξεχνοῦσαν, γιόρταζαν καὶ χωρὶς ἐμένα, μιλοῦσαν φαιδρά, γελοῦσαν.

Ἐγὼ τὴ δουλειά μου. Ἀλλὰ δὲν ἔβγαινε τίποτα. Μόνο τσὰφ καὶ φσσσστ! Τί κρίμα νἆμαι τόσο ἀτζαμής! Θὰ περνοῦσε κι' ἡ ὥρα τοῦ κοντσέρτου τῆς Ρώμης κι' ἐγὼ θὰ παιδευόμουν ἀκόμα νὰ κανονίσω τὸ μηχάνημα. Πάει κι' ἡ ἔκπληξη κι' ὅλα. Εἶχα μιὰ φούρκα!..

***

Κι' ἄξαφνα, — σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περίμενα πιὰ κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ πετάξω τἀκουστικὰ ἀπελπισμένος, — μιὰ φωνή, μιὰ καθαρότατη παιδικὴ φωνή, ἀργυρόχηχη, βγῆκε, πέταξε ἀπ' τὸ κουτὶ ἐκεῖνο κι' ἀντήχησε σ' ὅλη τὴν κάμαρα. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔλεγε:

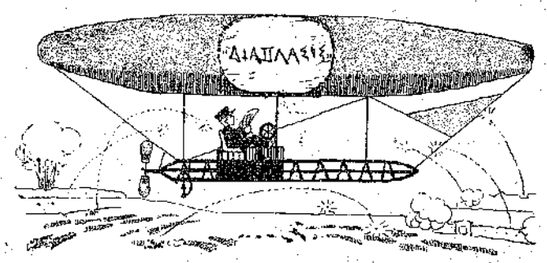

«Τὸ Ἀεροπλάνο τῆς Διαπλάσεως!» (Σελ. 39, στ. α'.)

«***Ἀπάντησις εἰς τὴν 33ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως!***»

Μπά!.. Ὄνειρο ἔβλεπα; Σὲ ὄνειρο ἄκουγα;... Ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ σκεφθῶ, γιατὶ ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε:

«Ἀγαπητὲ Ἀνανία, ζητεῖς νὰ σοῦ ποῦμε ποιὰ ἐφεύρεση θὰ εἶναι χρησιμότερη γιὰ τὸ μέλλον... Ἐκεῖνο βέβαια ποὺ θὰ δράσῃ περισσότερο, θὰ εἶναι ὁ ἠλεκτρισμός. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ σπουδάζω Φαρμακευτική, θὰ ἤθελα καὶ θὰ εὐχόμουν νὰ ἐφευρεθοῦν φάρμακα κατὰ τῶν ἀνιάτων νόσων....»

Ἐδῶ ἡ φωνὴ πνίγηκε μέσα σὲ φσσστ! καὶ σὲ τσὰφτσούφ! Ἔπειτα ἀκούσθηκε πιάνο,—ἀπὸ τὸ κοντσέρτο τῆς Ρώμης βέβαια,—κι' ἔπειτα ἔγινε πάλι ἡσυχία...

Μὰ γιὰ στάσου! Αὐτὴ τὴ φωνὴ ποὺ ἄκουσα, ἐγὼ τὴ γνωρίζω. Εἶναι τῆς παλιᾶς μας ***Ἀκτῆς***. Θὰ τὴν ἄφησε στὰ 1919, ὅταν ἐδώσαμε τὴν ἐρώτηση τῆς 33ης Κυριακῆς. Πῶς λοιπὸν τὴν ἀκούω ἀπόψε, μετὰ ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια, νὰ βγαίνῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ κουτὶ καὶ νὰ μοῦ ἔρχεται σταυτιὰ ἀνακατεμένη μὲ νότες ἀπὸ τὸ ἀποψινὸ κοντσέρτο τῆς Ρώμης; Μ' ἂν δὲν εἶναι ὄνειρο, αὐτὸ εἶναι θαῦμα! κι' ἂν δὲν εἶναι θαῦμα, εἶναι... θαῦμα θαυμάτων!

Αὐτὰ συλλογιζόμουν ἐκστατικός, σχεδὸν ἔντρομος, ὅταν ἀκούω καὶ δεύτερη φωνή, ἐπίσης παιδικὴ καὶ γνωστή μου:

«Ταξίδια στᾶστρα, γεφύρωση τῶν ἠπειρῶν μεταξύ τους, κατάργηση τοῦ Θανάτου, ἐφεύρεση τοῦ Ἀεικινήτου... Ἀλλὰ τὸ σημαντικότερο θἄταν νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἀνθρώπου... φσσστ!.... τσάφ!»

Καλέ, εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ***Κώστα Μιχαηλίδη***, ποὺ εἶχε τότε τὸ ψευδώνυμο ***Μαχαβαράτα*** καὶ ποῦ ἀπαντᾷ κι' αὐτός, καθὼς φαίνεται, στὴν 33η Κυριακὴ τοῦ 1919!! Ὥστε λοιπόν;...

Σὲ λίγο πάλι:

«Ἡ μεγαλύτερη ἐφεύρεση ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὴ γνώμη μου στὸ μέλλον, θὰ εἶναι ἡ τελειοποίηση τοῦ ἀεροπλάνου σὲ βαθμὸ ποὺ θὰ μποροῦμε νὰ ταξειδεύουμε ὡς τᾶστρα, ὅπως στὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἐννοεῖται ὅτι ὡς τότε ὅλες οἱ συγκοινωνίες τῆς Γῆς θὰ γίνονται ἐναερίως· κι' ἡ Διάπλασις ἀκόμα θὰ ἔχῃ τὸ Ἀεροπλάνο της καὶ μ' αὐτὸ θὰ μοιράζῃ τὰ φύλλα της στοὺς ***ἀπανταχοῦ***

γῆς συνδρομητάς της.... Ὁρίστε! Ἡ φωνὴ τοῦ ***Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλῆ!*** Καὶ προβλέπει ἐκεῖνο ποὺ εὐχήθηκε φέτος, δὲν θυμοῦμαι τώρα ποιὰ φίλη μας: τὸ ταχυδρομικὸ Ἀεροπλάνο τῆς Διαπλάσεως!

Δὲν μπόρεσα πιὰ νὰ βαστάξω: Πέταξα τἀκουστικά, σηκώθηκα καὶ διαπλάτωσα τὶς πόρτες, φωνάζοντας σὰν τρελλός:

— Ἐλάτε! τρέξτε! θαῦμα!.. Ἐλάτε δῶ νἀκούσετε ἀπαντήσεις στὴν 33η Κυριακὴ μὲ ραδιοτηλέφωνο!.. Μοῦ τὄφερε σήμερα ὁ Ἀζαρίας! Νά το!.. Κι' εἶναι μαγικό! Ἀκοῦτε; μαγικό!.. Ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ξαναφέρνῃ φωνὲς ἀπὸ τὸ Παρελθόν!.. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ μίλησαν τὸ 1919, πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ τἀκοῦμε ἀπόψε, ἐδῶ-μέσα, μὲ τὴ φωνὴ ποὺ εἶχαν τότε... Ἄκουσα ὡς τώρα τρεῖς. Θὰ μιλήσουν κι' ἄλλοι, δὲν μπορεῖ! Ἐλάτε νἀκούσετε! Τὸ μηχάνημα αὐτό, σᾶς λέω, εἶναι μαγικό!..

«Στὰ Σχολεῖα θὰ πηγαίνουν οἱ μεγάλοι, οἱ γέροι....» (Σελ. 39 στ. β'.)

Μὲ πῆραν γιὰ τρελλό. Ἐνόμισαν πὼς μοῦστριψε γιορτιάτικα. Σηκώθηκαν ὅμως. Ἄλλως τε τὸ τραπέζι εἶχε τελειώσει. Καὶ μπῆκαν ὅλοι,—ὅλες θέλω νὰ πῶ,—στὸ γραφεῖο, κι' εἶδαν ἐκεῖ τὸ ραδιοτηλέφωνο.—μπά! ἀλήθεια!.. —καὶ στάθηκαν περιμένοντας νἀκούσουν. Γιατὶ ἐγὼ εἶχα ξανακαθήσει μπροστά του, εἶχα φορέσει τἀκουστικὰ κ' εἶχα ἀρχίσει πάλι νὰ γυρίζω τὶς βίδες. — στὴν τύχη τώρα καὶ στὸ βρόντο,—γιὰ νἀκουσθῇ πάλι καμμιὰ φωνή...

Δὲν περίμεναν πολύ. Καὶ πρώτη-πρώτη ἀντήχησε ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς παλιᾶς μας ***Δύρας τοῦ Ὁμήρου:***

«Ἀγαπητέ μου Ἀνανία, ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι μιὰ μέρα οἱ ἄνθρωποι θἀνεβοῦν στὴ Σελήνη...»

Πώ, πώ, τί ἔγινε στὸ γραφεῖο! Φωνές, κραυγές, θαυμαστικά, σταυροκοπήματα, νιαουρίσματα, τρεχάματα καὶ γέλια! Εἶδα κι' ἔπαθα ὡς νὰ κατασιγάσω τὰ πλήθη... τῶν ἀδελφῶν, γιὰ νἀκουσθῇ τώρα ἡ φωνὴ τοῦ ***Ὑψηλοῦ Λευτρολίβανου***, ποὺ κι' αὐτὸς συγκοινωνία μὲ τὴ Σελήνη προφήτεψε...

Κατόπι ἀκούσθηκε ὁ ***Μαγεμένος Βοσκός***, ὁ ***Λέων τῆς Χαιρωνείας***, ἡ ***Μεγάλη Ἰδέα***, τὸ ***Ἑλληνόπουλο*** καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Κι' ἐπειδὴ ὅλα κανεὶς τὰ συνηθίζει σ'αὐτὸ τὸν κόσμο, καὶ τὰ θαύματα ἀκόμα, στὸ ἀκροατήριο ἔγινε γρήγορα γαλήνη κι' ἡσυχία. Τὰ στόματα ἔκλεισαν, ταῦτιὰ τεντώθηκαν, τὰ μάτια δὲν ἦταν πιὰ τόσο γουρλωμένα καὶ ὅλες ἄκουγαν μὲ προσοχή, μὲ περιέργεια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀφέλεια, μὲ φυσικότητα, σὰ νἄταν τὸ φυσικότερο πρᾶγμα... νὰ βγαίνουν ἀπὸ κεῖνο τὸ κουτὶ οἱ ἀπαντήσεις τῆς 33ης Κυριακῆς, ποὺ προκηρύχθηκε ἐδῶ κι' ἑπτὰ χρόνια, μὲ ὑπόκρουση πιάνου ἀπὸ τὸ κοντσέρτο τῆς Ρώμης!..

Ἐπιτέλους, τὸ κάτω-κάτω, εἶναι λιγότερο θαυμαστὸ νἀκοῦς ἕναν τενόρο ποὺ τραγουδεῖ σὲ ἀπόσταση τριῶν χιλιάδων μιλλίων, σὰ νὰ τὸν ἔχεις ἐκεῖ, στὴν ἄλλη κάμαρα; Κι' ἂν αὐτὸ δὲν μᾶς φαίνεται πιὰ θαῦμα, γιατὶ νὰ μᾶς κάνῃ τόση ἐντύπωση τὸ ἄλλο; Ἔ, λοιπὸν κι' ἐγὼ τώρα τὸ βρίσκω πολὺ φυσικό! Τίποτε δὲν χάνεται στὸν κόσμο. Μιλήσανε μιὰ φορὰ ἐκεῖνα τὰ καλὰ παιδιά;.. Ἡ φωνή τους ὑπάρχει, τρέχει, οἱ παλμοί της δονοῦν ἀκόμα τὸν ἀέρα. Κι' ὅταν ἕνα μηχάνημα σὰν αὐτό, μπορεῖ νὰ βρίσκῃ στὸ Ἄπειρο καὶ νὰ παίρνῃ αὐτοὺς τοὺς παλμούς, ἐμεῖς ἀκοῦμε τὶς παλιὲς ἐκεῖνες φωνὲς σὰν τωρινές. Τὸ καταλάβατε;—Ἂν δὲν τὸ καταλάβατε, εἶσθε πολὺ κουτὰ παιδιὰ καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε.

***

Ὡστόσο ἀκούσαμε τὸ ***Γέρο-Δῆμο*** τοῦ 1919, ποὺ μᾶς προφήτεψε ὅτι στὸ μέλλον θἀντιστραφοῦν τόσο οἱ ὅροι, ὥστε στὰ Σχολεῖα θὰ πηγαίνουν οἱ μεγάλοι, οἱ γέροι, καὶ θἄχουν γιὰ δασκάλους... παιδιά. Μὲ ἄλλους λόγους τὰ παιδιὰ τότε θὰ ξέρουν τόσα πολλά, ὥστε θὰ βάζουν τὰ γυαλιὰ στοὺς μεγάλους. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ δὲν κόντεψε νὰ γίνῃ στὴ Ρωσσία, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Μπολσεβικισμοῦ; Τὸ παιδιὰ στὰ Σχολεῖα ἔκαναν τὸ δάσκαλο... τοῦ δασκάλου των. Αὐτὰ ἔκαναν τὸ πρόγραμμα, ὅριζαν τὰ μαθήματα καὶ τὶς ὧρες, ἔδιναν διαταγὲς καὶ σχόλαζαν... τὸ δάσκαλό τους ὅταν ἤθελαν. Τί ὡραῖος καιρός!..

Κανένας, ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ ὅλα τὰ παράδοξα ποὺ μᾶς ἐπιφυλάττει τὸ φοβερὸ αὐτὸ μέλλον. Καὶ νά, ἡ ***Μικρὴ Ἀριστοκράτισσα***—ἡ τότε,—ποὺ ὀνειροπόλησε μιὰ πολὺ σπουδαία ἐφεύρεση: Ἕνα μηχάνημα ποὺ νὰ ζωντανεύῃ τὰ... Γραμματόσημα, ὥστε νὰ πηγαίνουν καὶ νὰ κολλοῦν μονάχα τους στὸ Λεύκωμα τῆς Συλλογῆς!! «Ὁρίστε κύριε Ἑρμῆ, ἡ σειρά σας! — Ἀμέσως, δεσποινίς ***Μικρὴ Ἀριστοκράτισσα***! — Μεγαλειότατε, ὁρίστε! — Ἔφτασα!..» Τὸ φαντάζεσθε;.. Ἐγὼ τοῦλάχιστο τὸ βρίσκω καὶ θαυμάσιο. Γιατὶ θυμοῦμαι πὼς ὁ μόνος λόγος ποὺ μ' ἔκαμε νὰ παρατήσω τὴ Συλλογή μου, ἦταν ἡ δυσκολία ποὺ δοκίμαζα νὰ πιάνω καὶ νὰ κολλῶ τὰ γραμματόσημα. Ἐνῷ ἂν ὑπῆρχε ἕνα τέτοιο μηχάνημα ποὺ νὰ τὰ ζωντανεύῃ, τί ὡραία Συλλογὴ ποὺ θὰ εἶχα τώρα!

Σταθῆτε!.. Μιλεῖ ἡ ***Μεγάλη Ἑλλάς***!.. Ἀμέσως γνωρίζουμε τὴ φωνή της, γιατ' εἶναι ἀπαράλλαχτη μὲ τὴ σημερινή. Ἀπὸ τότε, ἐννοῶ, μιλοῦσε σὰ μεγάλη, ἡ Ἑλλάς. Σὰν τὴν ***Ἀκτῆ***, θἄθελε κι' αὐτὴ νἀνακαλυφθοῦν φάρμακα

«Ἕνα μηχάνημα ποὺ ζωντανεύει τὰ Γραμματόσημα....» (Σελ. 39, στ. β'.)

ἐναντίον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Κι' ἂν αὐτό, λέγει, δὲν εἶναι δυνατό, τότε... φσσστ!.. τσάγ!.. τσάφ

Ἂς εὕρουν ἕνα γιατρικὸ
Γιὰ λίγο νὰ κοιμίζῃ
Τὴ σκέψη, αὐτὴ ποὺ τὸ μυαλὸ
Φριχτὰ τὸ βασανίζει.

Ὕστερ' ἀκοῦμε τὴν ***Κυθέρεια*** ποὺ φαντάζεται χίλιες δυὸ ἐφευρέσεις,—σταμάτισμα τοῦ Χρόνου, κατανίκηση τοῦ Πόνου, φσσσστ!..—καὶ μᾶς κάνει νὰ γελάσουμε πολὺ μὲ τὸν ἐπίλογό της, ποὺ εἶναι παρωδία στίχων τοῦ Λασκαράτου:

Ὤ, ἤθη, ὦ, καιροί!
Καλότυχος... ὁ Ἀνανίας
Ποὺ θὰ ζήσῃ νὰν τὰ ἰδῇ!

(Καὶ βέβαια ποὺ θὰ ζήσω! ἐγὼ δὲν πεθαίνω τόσο εὔκολα: ψυχογιὸς τῆς Διαπλάσεως, διάβολε!...)

Διασκευδάζουμε πολύ... Ξεχνοῦμε πὼς οἱ φωνὲς βγαίνουν ἀπὸ τὸ ραδιοτηλέφωνο καὶ μᾶς φαίνεται πὼς τὰ παιδιὰ εἶν' ἐκεῖ, στὴν ἄλλη κάμαρα, καὶ μᾶς μιλοῦν ἕνα-ἕνα. Νὰ τώρα μιὰ φωνὴ δυνατή. Εἶναι ἡ πολὺ γνωστή μας τοῦ τότε ***Μικροῦ Καλλιτέχνη***.

»Ἐγώ,—φωνάζει,—βαρέθηκα πιὰ... τὸν ἀέρα. Οὔτε ἀερόπλοια θέλω, οὔτε ἀεροπλάνα. Μοῦ ἀρέσει τὸ νερό, θέλω νὰ ζῶ στὸ νερό, νὰ γίνω ὑδρόβιο... Τί θαυμαστή, φσσσστ! τσάφ! ἡ ἐφεύρεση τοῦ ***σκαφάνδρου***. Καὶ πόσο θὰ μ' εὐεργετοῦσε ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὴν τελειοποιοῦσε... πρὶν πεθάνω!.. Ἄ, τί εὐτυχία νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ κατεβαίνῃ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας καὶ νὰ κάθεται κεῖ, νὰ διημερεύῃ σὰ στὸ σπίτι του! Θὰ κατέβαινα... οἰκογενειακῶς ἐγώ, ὁ μπαμπάς, ἡ μαμμὰ κ' ὁ ἀδερφός μου. Ὁ μπαμπὰς θὰ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, ἡ μαμμὰ θἄκανε τὸ ἐργόχειρό της καὶ μεῖς γύρω τους θὰ παίζαμε μὲ τὰ ψάρια καὶ μ' ὅλα τὰ θαλασσινά. Τί ὡραῖα ποὺ θὰ περνούσαμε κεῖ κάτω, μέσ' στὸ νερό!.. Τσάφ!»

Μιλοῦν κατόπι: ἡ ***Φιλύρα***, ἡ ***Κάκια***, ὁ ***Φαέθων***, ἡ ***Αὔρα τοῦ Ἡλίου***, ὁ ***Ἰωνικὸς Ἑλληνισμός***, ἡ ***Σημαία τοῦ Βυζαντίου***, ὁ ***Αἰολεύς***, ἡ ***Πεταλούδα***, ὁ ***Σείριος***, ὁ ***Σβέντζος***, ὁ ***Φαιδρός***, ἡ ***Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*** (ποῦ ἂν ξέρατε πῶς λέγεται τώρα...) καὶ ἄλλοι... Ἀλλὰ περισσότερο κινεῖ τὴν προσοχὴ ὁ ***Κυπριακὸς Ἀστὴρ*** ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

»Ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ αὐτὸ πόλεμο, φσσστ! ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρη θὰ ἐργασθῇ ἑνωμένη γιὰ τὴν κοινὴ εὐτυχία κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, θὰ γίνουν θαύματα... Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ ἀεροπλάνο θἀντικατασταθῇ μ' ἕνα ἄλλο μικρὸ μηχάνημα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ τὸ φορῇ σὰν ἐπανωφόρι καὶ ὅταν θὰ θέλῃ νὰ κάμῃ ἕνα ἀέρινο περιπατάκο, θὰ πατᾷ ἕνα κουμπὶ καὶ θὰ πετᾷ σὰν τὸ πουλάκι...

— Τί εἶπε; διακόπτει ἐδῶ ἡ Ἀγάπη. Θὰ ***πετᾷ*** ἕνα κουμπὶ καὶ θὰ ***πατᾷ***;..

—Ὄχι, καϊμένη, φωνάζει ἡ Ἐλπίς· ἀνάποδα τἄκουσες: θὰ ***πατᾷ*** καὶ θὰ ***πετᾷ***...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἴχαμε ἀρχίσει νἀκοῦμε λιγάκι... ἀνάποδα, δηλαδὴ νὰ μὴν ἀκοῦμε καλά. Καὶ νά, μὲ τὴν διακοπὴ αὐτή, χάσαμε τὴ συνέχεια τῆς ὁμιλίας τοῦ ***Κυπριακοῦ Ἀστέρος*** καὶ δὲν καταλαβαίναμε πιὰ τίποτα! Ὕστερα ἔγινε κι' ἄλλη διακοπή, αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ραδιοτηλέφωνο, ποὺ μᾶς ἔστελνε τώρα... μουσική. Κάποιος τενόρος τραγουδοῦσε ἰταλικά. Κι' ἐνῷ τραγουδοῦσε, ὁ τενόρος, μιλοῦσαν κιόλα καὶ παιδιά, ἕνα-ἕνα, δύο-δύο, τρία-τρία μαζί! Τοῦ κάκου, γυρίζοντας βίδες,—στὴν τύχη πάλι καὶ στὸ βρόντο,—προσπαθοῦσα νὰ κανονίσω, νὰ συγκρατήσω τὸ ἰδιότροπο μηχάνημα. Εἶχε ἀφηνιάσει, Καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα, δὲν ἀκούγαμε παρὰ ἕνα παυδαιμόνιο ἀπὸ μουσικὲς καὶ ὁμιλίες, ὅπου μόλις ξεχωρίζαμε δῶ καὶ κεῖ, καμμιὰ φράση καὶ γνωρίζαμε καμμιὰ γνώριμη φωνή.

— Τὸ Τηλεσκεψόγραφο εἶναι ἡ ἐφεύρεση τοῦ μέλλοντος! φωνάζει τὸ ***Τραγούδι τῆς Δευτεριᾶς***.

— Σνιόρι! Μαντάμα Μπουτερφλάϊ! ἀπαντᾷ ὁ κήρυκας τοῦ κοντσέρτου ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Θὰ κατορθώσουμε νὰ φθάσουμε καὶ στὸν Ἄρη! ἐπιμένει ὁ ***Κυπριακὸς Ἀστὴρ*** μὲ τὸ μηχάνημά του.

— Ντό, λά, λά, σί!.. ἀρχίζει ἕνα πιάνο.

— Ποιὸς μίλησε γιὰ τὸν Ἄρη; φωνάζει ὁ ***Ἱπτάμενος Ἀετός***. Κι' ἐγὼ φρονῶ... τσάφ!

— Νὰ ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ τονώνῃ τὸν ὀργανισμό!... ἀκούεται ὁ ***Ἀίθριος Οὐρανός***.

— Κι' ἐγὼ λέω πὼς ὁ ἄνθρωπος φσσστ! θἀνυψώνεται μόνος του! φωνάζει κι' ἡ ***Ἥρωΐς Ἑλληνοπούλα***.

— Κονέεεστα νότεεε! τραγουδεῖ ἡ πρίμα.

— Ἄχ, καϊμένε Ἀνανία! τί μπελὰς εἶναι αὐτός; ἀρχίζει ὁ ***Ἄθως*** δυνατά.

Ἀλλὰ τὸν διακόπτουν ἄλλοι κι' ἄλλα. Τὸ πανδαιμόνιο ἐξακολουθεῖ. Νομίζεις πὼς 300 παιδιά, — τὸ λιγότερο,—μιλοῦν μαζὶ καὶ καθένα φωνάζει ὅσο μπορεῖ γιὰ νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ φωνή του. Ἀρχίζουμε κι' ἐμεῖς τὰ γέλια. Γιατί βέβαια αὐτὸ καταντᾷ ἀστεῖο. Κι' ἔξαφνα... μιὰ ἀστραπή, ἕνα τσάφ! κι' ἔπειτα τίποτα.

Τὸ ραδιοτηλέφωνο σταμάτησε ὁλωσδιόλου, βουβάθηκε, Μιλιὰ πιά, τσιμουδιά. Φαίνεται πὼς εἶχε κι' αὐτὸ τὶς παραξενιές του, συνέτεινε ὅμως κι' ἡ δική μου ἀτζαμοσύνη...

— Ἄ, τί κρίμα! φωνάξαμε ὅλοι.

— Ἐγὼ λυπήθηκα, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις, ποὺ δὲν ἀκούσαμε ὅλη τὴν ἀπάντηση τοῦ ***Τραγουδιοῦ τῆς Δευτεριᾶς***. Μοῦ φαίνεται πὼς θἄταν ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες... Δὲν ψάχνεις, καϊμένε Ἀνανία, μὴ βρῇς τὰ χειρόγραφα;...

— Τί λέτε, κυρία Διάπλασις! Τὶς ἀπαντήσεις τῆς 33ης Κυριακῆς; Καὶ θυμοῦμαι τώρα ποῦ τὶς ἔχω βάλει ὕστερ' ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια; Ἄλλα τόσα νἄψαχνα...

— Ἂς εἶναι ὅμως, εἶπε ἡ Ἀγάπη· ἐγὼ νομίζω ὅτι ὅσα ἀκούσαμε ἀπόψε μ' αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἀρκοῦν γιὰ νὰ κάμουμε τὴν Κυριακή μας.

— Ὤ, μὰ θἄταν μισή...

— Μισή. ἔστω. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ κάμουμε ὕστερα καὶ μιὰ ὁλάκερη!..

— Καὶ Βραβεῖα; Πῶς θὰ δώσουμε Βραβεῖα, ἀφοῦ δὲν ἀκούσαμε ὅλες τὶς ἀπαντήσεις;

— Ἂς μὴ δώσουμε Βραβεῖα... Τί τὰ θέλουν;..

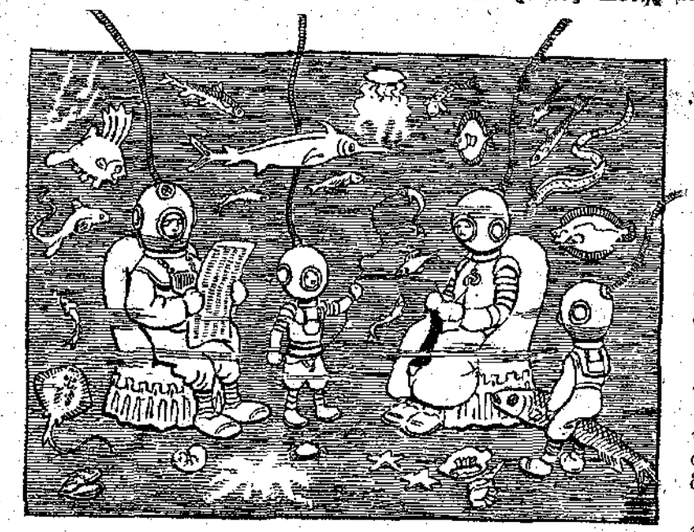

«Καὶ μεῖς θὰ παίζουμε μὲ τὰ ψάρια...» (Σελ. 40, στ. α'.)

Αὐτοὶ ποὺ ἀπάντησαν τότε, οἱ περισσότεροι, εἶναι τώρα μεγάλοι. Νά, τὸ ***Τραγούδι τῆς Δευτεριᾶς*** εἶναι καθηγητὴς καὶ... παντρεμένος. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν δὲν μᾶς ἔστειλε φαὶρ-πάρ;

— Ναί, μὰ ἡ ***Μεγάλη Ἑλλὰς*** ποὺ εἶναι ἀκόμα συνδρομήτρια;

— Οὔτε αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη. Εἶναι ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ!

—Ἀγάπη μου, δὲν ξέρεις τί λές. Καὶ σὲ παρακαλῶ φστ!

— Ὄχι, εἶπε τότε ἡ Διάπλασις. Ἡ Ἀγάπη ἔχει πολὺ δίκιο. Μποροῦμε νὰ κάμουμε τὴν παλιὰ Κυριακή μας, μισὴ ἔστω καὶ χωρὶς βραβεῖα. μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσουμε τὴν ἐρώτηση τῆς 34ης. Ἀνανία, λάβε τὸν κόπο νὰ γράψῃς αὐτὰ ποὺ μᾶς συνέβησαν ἀπόψε στὴ γιορτή σου. (Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ, χωρὶς ***ἀλογοπαίγνια***, δὲν εἶναι πιὰ καθόλου τῆς μόδας...) Ἔπειτα πήγαινε νὰ βρῇς τὸν κ. Βώττη καὶ παρακάλεσέ τὸν νὰ τὰ εἰκονογραφήσῃ.

Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.

— Μάλιστα, κυρία Διάπλασις! Καὶ τί ἐρώτηση θὰ δώσουμε γιὰ τὴν 34η Κυριακή;

— Πρωτοχρονιάτικη! ἀποκρίθηκε ἡ Διάπλασις. Γιατὶ τὸ δωδεκασέλιδο ποὺ θἄχει αὐτὴ τὴ μισο-Κυριακή, θὰ βγῇ τὴν 1η Ἰανουαρίου.

Καὶ πῆρε ἕνα φύλλο χαρτὶ κι' ἔγραψε:

«Τί θὰ ἠθέλατε νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1927, γιὰ νὰ τὸ πῆτε αἴσιο κι' εὐτυχισμένο;»

Εἶχα πιὰ ὅλα τὰ στοιχεῖα. Κι' ἐκάθησα εὐθὺς κι' ἔγραψα, χωρὶς ἀλογοπαίγνια, τὴν παροῦσα.

Μπράβο, Ἀζαρία μου, καλέ μου φίλε! Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν ἔκαμα καλύτερη γιορτή!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. —Ἀπαντήσεις δεκτὲς ὡς τὸ τέλος Φεβρουαρίου.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

Δυὸ ἦταν τὰ μεγάλα μαγειριὰ ποὺ εἶχε τὸ Καρδαμύλι. Ὁ ἰδιοχτήτης τοῦ πρώτου ποὺ εἶχε τὴν πομπώδικη ὀνομασία: «Ἑστιατόριον ἡ Ἀφθονία»,—ὁ κὺρ Πασχαλιός,— ἦταν ἕνας καλός, καλοθρεμμένος ἀνθρωπάκος, καλόκαρδος κι' ἀνοιχτοχέρης. Ἕνα μόνο ἦταν τὸ μεγάλο του ἐλάττωμα: Δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὴν ἰδιοχτήτρια τοῦ δευτέρου μαγειριοῦ. Μά κι' ἡ κυρὰ-Σερπετὴ τῆς «Καλοφαγίας» εἶχε τὸ ἴδιο ἐλάττωμα: Δὲν ἤθελε νἄχῃ ὁ κὺρ-Πασχαλιὸς πιότερους πελάτες ἀπὸ κείνη. Κι' οἱ δυό τους, ὅταν δὲν εἶχαν δουλειά, καθόνταν στὰ κατώφλια τους καὶ λοξοκοίταζαν τοὺς πελάτες ποὺ θἄμπαιναν στὸ ἀντίζηλο μαγειριό, ἢ κατηγοροῦσαν ἡ μιὰ τὸν ἄλλο.

Τὰ παιδιά τους,— ἡ Θανάσω τῆς Κυρὰ-Σερπετῆς, κι' ὁ Δημήτρης, τοῦ κὺρ-Πασχαλιοῦ,— ἦταν πολὺ πιὸ λογικὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε γιὰ πελάτες καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τοὺς γέρους νὰ πάψουν τὴν ἀντιζηλία. Μά τὰ λόγια τους πήγαιναν χαμένα. Κανένας ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους δὲν ὑποχωροῦσε.

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὅλο τὸ Καρδαμύλι ἦταν στὸ πόδι. Εἶχε μαθευτεῖ πὼς ὁ μεγάλος ἄρχοντας τῆς χώρας θὰ πήγαινε νὰ ἐπισκεφθεῖ κάποιους συγγενεῖς του καὶ θὰ γιόρταζε κεῖ τὸν Ἅη Βασίλη. Κι' ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν ἀνάστατο. Ὁ δήμαρχος εἶχε διατάξει νὰ σημαιοστολίσουν καὶ ν' ἀνθοστολίσουν ὅλους τοὺς δρόμους, τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ σπίτια. Ἀπεσταλμένοι περίμεναν στὸ δρόμο, γιὰ νὰ δώσουν τὸ σινιάλο, μόλις φανεῖ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἄρχοντα, καὶ νὰ χτυπήσουν τὶς καμπάνες. Καὶ εἶχε στεῖλει ὁ δήμαρχος νὰ ρωτήσῃ στὰ δυὸ μαγειριὰ ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν μιὰ ὡραία βασιλόπηττα γιὰ νὰ τὴν κόψουν στὸ τραπέζι.

— Μιὰ βασιλόπηττα;—εἶπε ὁ κὺρ-Πασχαλιός. Πολὺ εὐχαρίστως! Καὶ θἄναι μοναδικιά. Ὄχι σὰν τὶς παλιότουρτες τῆς διπλανῆς ἐκεῖ...

—Μιὰ βασιλόπηττα; φώναξε κι' ἡ κυρὰ-Σερπετή. Μετὰ χαρᾶς σας! Θὰ σᾶς κάμω μιὰ ποὺ δὲν τὴν φάγατε ποτέ σας. Θὰ μυρίζει ἐδῶ καὶ δέκα μίλια. Μὲ γνήσιο ἐλδετικὸ βούτυρο κι' αὐγὰ τῆς ὥρας. Ὄχι σὰν τὰ ξυνισμένα γλυκὰ τοῦ διπλανοῦ...

Μὰ ὅταν πῆγε στὸ κελλάρι τῆς, ἔμεινε κόκκαλο. Τὸ βούτυρο τῆς εἶχε τελειώσει καὶ τὸ εἶχε ξεχάσει. Καὶ τώρα τί θὰ γινόταν ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ; Θὰ παρουσίαζε ὁ ἄλλος τὴν πήττα κι' αὐτὴ τίποτα;.. Ρεζιλίκι ποὺ τὴν περίμενε! Μὰ κι' ὁ κὺρ-Πασχαλιὸς βρισκόταν σ' ἀνάλογη ἀμηχανία. Εἶχε βρεῖ τὸ καλάθι τῶν αὐγῶν ἄδειο κι' εἶξερε καλὰ πὼς στὸ χωριὸ δὲν θἄβρισκε, γιατὶ ὅλοι τὰ εἶχαν χαλάσει στὰ γλυκά τους. Εἶχε βούτυρο, ζάχαρη, ἀμύγδαλα, ὅ,τι χρειαζόταν. Μὰ γίνεται τίποτα τῆς προκοπῆς χωρὶς αὐγά; Κι' ἀποφάσισε τὴ νύχτα νὰ σηκωθῇ, νὰ καβαλικέψῃ τὴ φοράδα του καὶ νὰ πάῃ στὴ χώρα νὰ βρῇ αὐγά. Λογάριαζε πὼς πρὶν ξημερώσει θὰ βρισκόταν στὸ χωριό, θὰ ζύμωνε τὴ βασιλόπηττα, θὰ τὴν φούρνιζε, θὰ τὴν παρουσίαζε στὸ μεγάλο τραπέζι καὶ θὰ θριάμβευε.

Καὶ πῆγε στὴ χώρα. Τὸ φεγγάρι εἶχε πιὰ γείρει κι' ὁ κὺρ-Πασχαλιὸς ἦταν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Μέσ' στὴ σιωπὴ ἕνα ποδοβολητὸ ἀκούστηκε. Ἦταν ἡ κυρὰ-Σερπετὴ καβάλλα στὸ γάϊδαρό της κι' ἔτρεχε μὲ γκαλόπ... γιὰ νὰ περάσῃ τὸ γείτονά της. Εἶχε κάμει κι' αὐτὴ τὴν ἴδια σκέψη. Σηκώθηκε τὴ νύχτα, ἔστρωσε τὸ γάϊδαρό της, ἀγόρασε τὸ βούτυρο ἀπὸ τὴ χώρα καὶ γυρνοῦσε ἥσυχη καὶ χαρούμενη. Θἄσωζε τὴν ὁπόληψή της. Ὅταν ὅμως εἶδε μπροστὰ τὸν ἀντίπαλο, τάχασε. Γιὰ νὰ κερδίσῃ δρόμο, μπῆκε σ' ἕνα μονοπάτι κι' ἄρχισε νὰ βιάζῃ τὸ γάϊδαρο νὰ τρέχῃ μ' ὅλο του τὸ κουράγιο.

Προχωροῦσε κι' ὁ κὺρ Πασχαλιός, ὅταν ἔξαφνα σταμάτησε σαστισμένος. Μέσ' στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, ἀκούστηκαν γογγυτὰ καὶ βόγγοι πνιγμένοι. Ἔστρεψε τὴ φοράδα του πρὸς τὴ διεύθυνση τῶν φωνῶν. Μέσ' στὸ θαμπὸ φῶς τῆς αὐγῆς, διέκρινε τὴν ἀντίζηλο πεσμένη στάγκάθια, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ βοήθεια. Γέλασε.

— Νὰ ποὺ σώθηκα, σκέφθηκε. Αὐτὴ ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τὰ καταφέρει. Θὰ τρέξω ἐγὼ πρῶτος στὸ χωριό... καὶ δουλειά.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ κάμει ὅπως ἔλεγε, ὅταν σταμάτησε πάλι. Ἡ γειτόνισσα φώναζε:

— Ἔλα, καλέ μου Πασχαλιέ, βοήθησέ με. Ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, κι' ἄς μὴν τὸ καταλαβαίνεις. Θὰ σοῦ πληρώσω τὸ καλὸ ποὺ θὰ μοῦ κάμεις, καλέ μου Πασχαλιέ. Δὲν εἶμαι ἀχάριστη ἐγώ...

— Τὴν καϊμένη! σκέφθηκε ὁ κὺρ Πασχαλιός. Ἐπίτηδες ἔκανε ὅλες τὶς ἐχθρότητές της, ἔτσι γιὰ γοῦστο. Δὲ βαστῶ, θὰ τὴ βοηθήσω. Ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτή. Κι' ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷ...

—Δὲν ἔρχεσαι, Πασχαλιέ; ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνή, ὀχὶ παραπονιάρικη πιά. Καλά, θὰ δεῖς τί θὰ σοῦ κάμω. Δυὸ μέρες θὰ μείνεις χωρὶς κριθάρι...

— Τὸ γάϊδαρό της φωνάζει Πασχαλιό. Ἐξευτέλισε τὸνομά μου, ἡ ἐλεεινή. Κι' ἐγώ, ὁ κουτός, ἑτοιμαζόμουν νὰ τὴ βοηθήσω! Ἂς κάθεται στάγκάθια καὶ τοὺς βάτους.

Καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του. Μὰ ἡ συνείδηση τὸν ἔλεγχε. Συλλογιζόταν τὴ δύστυχη γυναίκα, μονάχη στὸ σκοτάδι, κτυπημένη, καταπληγωμένη ἀπὸ τἀγκάθια, κι' ἡ καρδιά του λύγιζε. Δὲ βάσταξε. Γύρισε στὸν τόπο ποὺ ἦταν πεσμένη.

— Ἔλα, κυρὰ-Σερπετή. Δόσε μου τὸ χέρι σου.

Τὴν ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ δύσκολο μέρος, καὶ ὁδηγώντας την ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἔβγαλε στὸν ἴσιο δρόμο, ἐκεῖ ποὺ στεκόταν τὸ ζῶο της. Τὸν εὐχαρίστησε

δειλά κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της. Δὲν εἶχε πιὰ τὴν παλιὰ αἰσιοδοξία. Σώθηκε, μὰ τὸ δόχεῖο τοῦ βουτύρου εἶχε σπάσει. κι' αὐτὸ εἶχε χυθεῖ.. Ἀντίο βασιλόπητα, σκεπτόταν μελαγχολικά, καθὼς ἐπήγαινε. Μὰ ξαφνικὰ σταμάτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτιά. Φωνὲς ποὺ καλοῦσαν βοήθεια, ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βάλτου. Γύρισε τὸ γαϊδαρό της καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κεῖ. Τί θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια της! Ὁ κὺρ-Πασχαλιός, πεσμένος στὸ βάλτο, μάταια προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἕνα στήριγμα γιὰ νὰ βγῇ. Ἡ φοράδα του, μὲ δυό πήδους, βρέθηκε ἔξω καὶ κοιτοῦσε ἀδιάφορη τὸν κύριό της ποὺ πάλευε ἄδικα. Χαμογέλασε ἡ κυρὰ-Σερπετή μὲ κακία. Μὰ κεῖνος φώναζε:

—"Ελα Σερπετή, καλή μου, νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς, καὶ ξέρεις τί καλὸς εἶμαι ἅμα θέλω. Μὴ μ' ἀφίνεις ἐδῶ μέσα.

— Τὸν κακομοίρη,— εἶπε μέσα της ἡ γειτόνισσα. Κάνει τὸν κακὸ χωρὶς νὰ εἶναι. Καὶ τώρα πάλι ἐμένα πρωτοσκέφθηκε. Ἂς πάω νὰ τοῦ δώσω ἕνα χέρι.

—"Αν μὲ βγάλῃς ἀπὸ δῶ, Σερπετή, θὰ σοῦ δώσω διπλὸ κριθάρι κι' ἄχυρο τὸ βράδυ.

— Μπά! τὸν κακοροίζικο! Ἔδωσε τὸνομά μου τὸ παινεμένο στὴ φοράδα του; Θὰ μοῦ τὸ πληρώσει αὐτὸ ἀκριβά!

Καὶ ἄλλαξε δρόμο. Συλλογιζόταν πὼς ἡ ἐκδίκησή της θᾶταν διπλή. Θὰ τὸν ἄφινε νὰ παραδέρνῃ μέσα στὴ λάσπη καὶ θὰ πήγαινε νὰ βρῇ τὸ Δημήτρη, τὸ γιό του, νὰ τῆς δώσῃ λίγο βούτυρο. Αὐτὸ τό κουτόπαιδο δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ. Θὰ παρουσίαζε αὐτὴ μιὰ ἔξοχη βασιλόπητα καὶ θᾶβγαινε γιὰ πάντα νικήτρα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΠΟΥ ΜΑΛΩΝΕΙ

Ἄκρη, τὸ ἀνώνυμο ὄργανο,
πλάϊ στὴν πλατεῖα, σαλεύει
κι' ἄσφαλτα τὶς παράξαιρες
τὶς νότες του δουλεύει . . .
Δὲ μελετάει τὰ ὀνείρατα·
κι' ἀπόψε, ἕνα πρὸς ἕνα,
δὲ λύνονται τὰ μυστικὰ
καὶ τὰ μαρτυρημένα.
Δὲν πάει νὰ παραπονεθεῖ,
μηδὲ νὰ καλοπιάσει·
μόνο ἐρεθίζει τὴν καρδιά,
καὶ κλαίει γιὰ νὰ δαγκάσει,
Πιὸ ἀλύγιστα, παρὰ γλυκά,
ξορκίζει καὶ μαλώνει·
κι' ὡς νᾶταν λόγος ποὺ ἄσκεπο
τὸ πεῖσμα τὸν κλειδώνει,
Ἦχος σκληρὸς κι' ἀγύριστος,
ποὺ τὸ σκοπό του χάνω,
πάει κ' ἔρχεται στὰ τέλια του
καὶ στὰ κλειδιά τοῦ ἀπένω·
Τόσο πολύ, ποὺ εἶν' ἀρκετό
γιὰ τὴν ψυχὴ—ὦς νὰ πάψει—
ὄχι νὰ στέρξει,—μοναχὰ
νὰ δυνηθεῖ νὰ κλάψει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἴκοσι ἰθαγενεῖς εἶχαν παραταχθεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴ βασιλικὴ καλύβα. Αὐτοὶ θὰ κουβαλοῦσαν τὶς ἀποσκευὲς ὡς τὸ Σαὶν-Λουΐ, ἅπου ὁ πρίγκηπας κι' ὁ δάσκαλός του θᾶπαιρναν τὸ ἀτμόπλοιο γιὰ τὴ Γαλλία.

Γιὰ νὰ φτάσουν ὅμως στὸ Σαὶν-Λουΐ, ἔπρεπε νὰ περάσουν πρῶτα ἀπὸ παρθένα δάση, νὰ ταξιδέψουν μὲ πιρόγα στὴ λίμνη Πάκιτίνα καὶ νὰ φτάσουν τέλος τὰν ποταμὸ Σενεγάλη, ὅπου θᾶπαιρναν τό ποταμόπλοιο ὡς τὸ Σαὶν-Λουΐ. Ὥστε δὲν ἦταν καὶ πάρα πολλοὶ οἱ εἴκοσι αὐτοὶ γεροὶ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα γιὰ ἕνα παρόμοιο ταξίδι.

Φοροῦσαν ὅλοι ἕνα ἐλαφρὸ ρούχο ποὺ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε καθόλου στὶς κινήσεις τους, καὶ περίμεναν διαταγές, πλάϊ στὶς ἀποσκευές τους. Δυὸ κρεμαστὰ καθίσματα ἀπὸ πλεγμένο βούρλο περίμεναν τοὺς ταξιδιῶτες. Ὀχτὼ ἄνθρωποι θὰ κουβαλοῦσαν μόνο τὶς ἐλαφρὲς πιρόγες.

Ὅλα λοιπὸν ἦταν ἕτοιμα κι' ὅλα τὰ μάτια ἦταν στυλωμένα στὴν πόρτα τῆς βασιλικῆς καλύβας, περιμένοντας νὰ βγεῖ τὸ βασιλόπουλο μὲ τὸ δάσκαλό του.

Ὡστόσο, ἡ Ἰσὲ ποὺ ἦταν ὡς τώρα βυθισμένη στὶς σκέψεις της, ξαφνικὰ φάνηκε σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργό της. Τὸ προσωπάκι της φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Ρίχνει τριγύρω τῆς μιὰ ματιά: ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ βάλει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο ποὺ ἔχει τόσην ὥρα στὸ κεφαλάκι της...

Γλυστρᾶ σὰ γατούλα ὡς τὴ γωνιὰ τῆς βασιλικῆς καλύβας, ὅπου ὁ Μοριμπά, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους, ἑτοιμαζόταν νὰ φορτώσει στοὺς ὤμους του ἕνα κιβώτιο.

— Μαουΐλί, Μοριμπά! εἶπε στὸν ἀχθοφόρο.

— Μαουΐλί, μικρὴ ἀφέντισσα! ἀπάντησε ἐκεῖνος στὸ κορίτσι.

Ὁ Μοριμπὰ εἶναι ὁ μεγάλος φίλος τῆς Ἰσὲ ποὺ τὴν ἐχόρεψε στὰ γόνατά του ὅταν ἦταν μικρούλα, γιατὶ ἔκαμε πολὺν καιρὸ ὑπηρέτης τοῦ γέρου μάγου Μαμοΐ καὶ τὸν συνόδευε πάντα στὶς ἐκδρομές του στὰ δάση.

Γι' αὐτὸ ὁ Μοριμπὰ ἀγαπᾶ πολὺ τὴ μικρούλα καὶ ποτὲ δὲν τῆς χαλάει χατίρι. Αὐτὸς τὴν κουβαλοῦσε στὴ ράχη του γιὰ νὰ ἰδεῖ ἕνα κυνήγι κροκοδείλου. Αὐτὸς τῆς ἔφτιανε φλογέρες ἀπὸ τὶς καλαμιὲς τοῦ ποταμιοῦ. Ἦταν ἀφοσιωμένος καὶ πιστὸς σὰ σκύλος.

Ἡ πονηρούλα Ἰσὲ ἤξερε καλὰ τί δύναμη εἶχε ἀπάνω στὸ μαῦρο. Χωρὶς νὰ διατάσῃ πολύ, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ σχέδιό της.

— Μοριμπά, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ φύγω μαζὶ μὲ τὸν πρίγκηπα Μοκοκό.

Ὁ μαῦρος ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Καὶ γιὰ ποῦ, μικρὴ ἀφέντισσα; ρώτησε.

— Γιὰ τὴ Γαλλία... γιὰ τὶς ἄσπρες χῶρες... θέλω νὰ πάω μαζί του.

Ἡ μικρὴ εἶπε σταθερὰ αὐτὰ τὰ λόγια, καρφώνοντας τὰ μάτια της στὰ μάτια τοῦ ἀχθοφόρου. Ἐκεῖνος ἔχασε τὴ μιλιά του ἀπὸ τὴν κατάπληξη.

— Μά... μά... γίνεται αὐτό; Βασιλιὰς δὲ θέλει . . . ἀφέντης Μαμοΐ δὲ θέλει . . .

—Ἐγὼ ὅμως θέλω! εἶπε ξάστερα ἡ Ἰσὲ, χτυπώντας τὸ χῶμα μὲ τὸ ποδαράκι της, σὰ νἄθελε νὰ διατάξει.

Παρ' ὅλη τὴ συνήθεια ποὺ εἶχε ὁ μαῦρος νὰ μὴ χαλάει τὴν καρδιὰ τῆς μικρούλας φίλης του, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ φαινόταν καὶ πολὺ πρόθυμος . . . Αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε ἦταν τόσο μεγάλο, περάστιο, ὥστε ἔμεινε ἄφωνος, μ' ἐκεῖνο τὸ ἀθῶο χαμόγελο ποὺ φανέρωνε τὰ ἄσπρα του δόντια.

Μὰ ἡ Ἰσὲ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάσει καιρό. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Σὲ λίγα λεπτά, ὁ βασιλιὰς κι' ὁ γιός του θᾶβγαιναν ἀπὸ τὴν καλύβα τους, τὸ καραβάνι θᾶρχιζε τὴν πορεία κι' ἡ εὐκαιρία θὰ χανόταν. Γι' αὐτὸ πῆρε μεγάλες ἀποφάσεις.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό της τὸ μεγάλο της περιδέραιο μὲ τὶς γαλάζιες γυαλόπετρες, δῶρο ἑνὸς λευκοῦ ποὺ ὁ πατέρας της τὸν εἶχε γιατρέψει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ ὕπνου, καὶ παίζοντάς το μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Μοριμπὰ τοῦ εἶπε:

—"Αν μοῦ κάμεις τὴ χάρη, ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω, αὐτὸ εἶναι δικό σου. Βλέπεις τί ὄμορφο ποὺ εἶναι;

«— Μαουΐλί! εἶπε ἡ Ἰσὲ στὸν ἀχθοφόρο».
(Σελ. 42, στ. γ'.)

Ὁ μαῦρος ἔσπρωξε μακριὰ τὸ περιδέραιο. Ἡ μικρούλα τότε πρόσθεσε:

— Κι' ἂν δὲ μοῦ κάμεις τὴ χάρη, θὰ πιῶ ἀμέσως τὸ φαρμάκι νὰ πεθάνω.

Καὶ γιὰ νὰ κάμει περισσότερη ἐντύπωση στὸ μαῦρο, ἔφερε κοντὰ στὰ χείλη της ἕνα κοχύλι μ' ἕνα ὑγρὸ πράσινο, παρόμοιο μ' ἐκεῖνα ποὺ ἔβλεπε ὁ Μοριμπὰ στὴν καλύβα τοῦ γέρου μάγου.

Ὁ ἀγαθὸς ἀράπης τινάχτηκ' εὐθὺς κι' ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κοριτσιοῦ τὸ κοχύλι.

—Ἐγὼ δὲ θέλω, μικρὴ ἀφέντισσα!.. Δὲ θέλω νὰ πιεῖς φαρμάκι νὰ πεθάνῃς!

—"Ωστε, ρώτησε χαρούμενη ἡ Ἰσὲ, θὰ μοῦ κάμεις τὸ χατίρι;

Ὁ Μοριμπὰ εἶχε νικηθεῖ. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀποκριθεῖ, ἀλλὰ ἡ ἀπερίσκεπτη μικρούλα κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχε στὰ χέρια της.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοῦ ὑπαγορεύει τὶς ἐπιθυμίες της.

— Θελω νὰ φύγω μαζί σας.

— Μὰ θὰ σὲ ἰδοῦν... θὰ σὲ πιάσουν.

—"Οχι, δὲ θὰ μὲ πιάσουν, γιατὶ θὰ μπῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλάθι!

Κι' ἔδειξε ἕνα πελώριο καλάθι ἀπὸ λυγαριά, ἕτοιμο γιὰ μεταφορά.

Ὁ μαῦρος δὲν ἤξερε τί ἀντίρρηση νὰ φέρει. "Ανοιξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ καλάθι, ἔβγαλ' ἔξω τὸ περιεχόμενό του, τὸ ἔχωσε βιαστικὰ σ' ἕν' ἄλλο δέμα καὶ περίμενε.

Ἡ Ἰσὲ ἔρριξε γύρω της μιὰ γρήγορη ματιὰ κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κανένας ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μοριμπά, πήδησε στὸ καλάθι καὶ τοῦ φώναξε:

— Κλεῖσε!

Ὁ Μοριμπὰ ὑπάκουσε, κι' ἔκλεισε τὸ σκέπασμα. Μὰ ἡ Ἰσὲ εὐθὺς τὸ ἀνασήκωσε κι' εἶπε χαμογελώντας:

— Καλέ μου Μοριμπά, ἐδῶ μέσα εἶμαι μιὰ χαρά. Θᾶχεις ὅμως τὸ νοῦ σου, νὰ μοῦ δίνεις μὲ τρόπο κάτι νὰ τρώω στὸ δρόμο;

Κάτι πῆγε νὰ πεῖ ὁ Μοριμπά, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ἡ πόρτα τῆς βασιλικῆς καλύβας ἄνοιξε διάπλατα καὶ βγῆκε ὁ βασιλιάς, ὁ διάδοχος κι' ὁ Πατατούκας.

«"Ενα μπουλούκι παιδιὰ κοίταζαν λαίμαργα . . .»
(Σελ. 22, στ. γ'.)

Ὁ Τόφφα ἔκαμε ἕνα νόημα κι' εὐθὺς ἀκούστηκε ὁ ἦχος τοῦ τὰμ-τὰμ ποὺ ἀνάγγελλε τὴν ἀναχώρησή. Οἱ ρωμαλέοι ἀχθοφόροι φορτώθηκαν στὴ ράχη τους τὶς ἀποσκευές, Ὁ Μοριμπὰ φυσικὰ πῆρε τὸ καλάθι ὅπου ἦταν ἡ Ἰσὲ.

Ἀφοῦ τὸν φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ ὁ πατέρας του, ὁ Μοκοκὸ ἑτοιμάστηκε ν' ἀνεβεῖ στὸ κάθισμά του. Ἔρριξε γύρω του μιὰ ματιά, ἀναζητώντας τὴν Ἰσὲ γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσει· ἀλλὰ ὁ Πατατούκας τὸν βιάζε.

—"Ελα γρήγορα, νὰ στρίβουμε! φώναξε. Ἐμπρὸς νὰ τοῦ δίνουμε, πρίγκηπά μου!

Ὁ καϊμένος ὁ Μοκοκὸ ὑπάκουσε κι' ἀνέβηκε λυπημένος καὶ σιωπηλὸς στὸ κάθισμά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ἅμα ἔκλεισε ἡ συμφωνία, ὁ Μπέμπης ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται. Καὶ πρῶτα-πρῶτα φρόντισε γιὰ ὅπλα.

Ἡ Κάκια, ἡ μεγάλη ἀδερφή του, εἶχε ἕνα ψεύτικο ρεβόλβερ ποὺ ἔμοιαζε μ' ἀληθινό· μόνο ποὺ ἔκανε φσσσσ! καὶ ἀντὶ γιὰ σφαῖρες, ἔριχνε... κολόνια. Δὲν τὸ μεταχειριζόταν, γιατὶ ὁ μηχανισμὸς εἶχε χαλάσει. Ὁ Μπέμπης ἔψαξε, τὸ ξετρύπωσε καὶ τὄβαλε κατὰ μέρος.

«— Δὲν πειράζει ποὺ εἶναι ψεύτικο, συλλογίσθηκε. Ἀπὸ μακριά, οἱ ἐχθροὶ θὰ τὸ παίρνουν γι' ἀληθινό, Στὸν τόπο! θὰ τοὺς φωνάζω καὶ θὰ σημαδεύω. Κι' ἐκεῖνοι ὅπου φύγει-φύγει!»

Ὅλο νὰ φεύγουν φανταζόταν τοὺς ἐχθρούς του ὁ γενναῖος Μπέμπης.

Ἔπειτα βρῆκε ἕνα μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμοῦ· μὲ δόντια σὰν πριόνι. Εἶχε σκουριάσει τόσο πολύ, ποὺ δὲν τὸ μεταχειριζόνταν πιά. «Οὔτε γιὰ ψωμὶ δὲν κάνει» ἔλεγαν. Μ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸ Μπέμπη νὰ ἐνθουσιασθῇ.

«— Πώ, πώ! χαντζάρα! φώναξε. Οὔτε ὁ Γιαγκούλας δὲν τὴν εἶχε. Θὰ τὴ βλέπουν μόνο νἀστράφτῃ ἀπὸ μακριὰ καί... ὅπου φύγει-φύγει!»

Μὰ κι' ὁ Φούσκας εἶχε ἕνα ἀγιοβασιλιάτικο πιστολάκι κι' ἕνα σουγιὰ-κολοκοτρώνη ποὺ κι' αὐτός, ἀπὸ τὴν πολλὴ χρήση, εἶχε δόντια. Ἔκαμαν καὶ δυὸ σφεντόνες, γιὰ νὰ ρίχνουν πέτρες. Κι' ὁ ὁπλισμὸς συμπληρώθηκε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΚΓ' Ο... ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΣ

Ὁ κ. Δημήτριος Γρ. Καμπούρογλους, ὁ συγγραφέας τῆς «Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν» καὶ τῶν «Θρυψάλων», χαρούμενος ἄνθρωπος κι' ἀκούραστος πεζοπόρος, διηγήθηκε κάποτε τὸ ἑξῆς:

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἐκδρομές του στὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπάντησε σ' ἕνα ξωκκλήσι τὴν ἐκκλησάρισσα, μιὰ εὐχάριστη γριούλα καί, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἄνοιξε μαζί της κουβεντούλα.

— Καὶ πῶς σὲ λένε, κυρά μου ; τὴ ρώτησε.

— Γραμματική, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γριούλα. Ἀμὴ τοῦ λόγου σου, ἀφέντη μου ;

Τὸ παράξενο, μὰ ὄχι καὶ τόσο σπάνιο ὄνομα τῆς γριούλας, ἔκαμε φαιδρὴ ἐντύπωση στὸν κ. Καμπούρογλου καὶ τοῦ ἤρθε ἀμέσως νὰ στειευθῇ.

— Ἐμένα, τῆς ἀποκρίθηκε, ἐμένα μὲ λένε . . . Συντακτικό.

Ἡ γριούλα τὸ πίστεψε μιὰ χαρά. Κι' ὅταν ὁ κ. Καμπούρογλους τὴν ἀποχαιρέτησε :

— Ἀντίο, κυρὰ-Γραμματική μου !

— Στὸ καλό, κὺρ Συνταχτικέ μου !' τοῦ φώναξ' ἐκείνη.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Εἶδανε ὅμως τότε ὅτι τὸ καινούργιο ἄστρο ἔρριχνε μιὰ στενὴ λουρίδα φῶς ἀπάνω στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου κι' ἐξακολούθησαν μ' ἐμπιστοσύνη τὴν πορεία τους, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸ ἄστρο.

«Ἔτσι κουράστηκαν ὁλόκληρη τὴν νύχτα μέσ' στὴν πλατειὰ ἀμμώδη ἔρημο, καὶ στὴν ὁδοιπορία τους μιλοῦσανε γιὰ τὸν νεογέννητο βασιλέα ποὺ θὰ κοιμότανε μέσα σὲ μιὰ κούνια ὁλόχρυση καὶ θἄπαιζε μὲ πολύτιμα πετράδια. Ἡ νύχτα τοὺς ἐφάνη πιὸ μικρὴ γιατί μιλοῦσαν διαρκῶς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· πῶς θὰ προσκυνοῦσαν τὸν πατέρα του τὸν βασιλιὰ καὶ τὴ βασίλισσα τὴ μάννα του, καὶ πῶς θὰ τοὺς ἔλεγαν ὅτι ὁ οὐρανὸς θἄδινε στὸ γιό τους δύναμη καὶ ἰσχύ, ὀμορφιὰ καὶ εὐτυχία, ποὺ θἄταν πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν εὐτυχία τοῦ Σολομῶντος.

«Καμάρωναν λοιπόν, ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε ἀξιώσει νὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ ἄστρο. Ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους ὅτι ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ δὲν θὰ τοὺς ἔδιναν ποτὲ λιγότερο ἀπὸ εἴκοσι σακκιὰ χρυσάφι, καὶ ἴσως νὰ τοὺς ἔδιναν τόσα πολλὰ ὥστε νὰ μὴ βρισκόνταν πιὰ στὴν ἀνάγκη νὰ αἰστανθοῦν τὰ βάσανα τῆς φτώχειας.

«Ἐγὼ ἤμουνα σὰν τὸ λιοντάρι ποὺ ἐνεδρεύει μέσ' στὴν ἔρημο τὴ λεία του, ἐξακολούθησε νὰ λέει ἡ Ξηρασία, καὶ ἑτοιμαζόμουν νὰ χυμήξω ἀπάνω τους καὶ νὰ τοὺς βασανίσω μὲ ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς δίψας· ἀλλὰ μοῦ ξέφυγαν. Ὁλόκληρη τὴ νύχτα τοὺς ὁδηγοῦσε τὸ ἀστέρι· καὶ τὰ ξημερώματα, ὅταν φωτίστηκε ὁ οὐρανὸς καὶ χλώμιασαν ὅλα τὰ ἄλλα ἀστέρια, ἐκεῖνο ἐξακολούθησε νὰ φέγγῃ γλυκὰ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἔρημο, ὡςότου τοὺς πῆγε σὲ μιὰ βάση, ὅπου βρῆκαν μιὰ πηγὴ καὶ μιὰ χουρμαδιά. Ἐκεῖ ξεκουράστηκαν ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα καὶ μόνο ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ, ὅταν εἶδαν τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἀστεριοῦ νὰ πέφτουν στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου, ἄρχισαν πάλι τὴν ὁδοιπορία τους.

«Ἂν θέλουμε νὰ κρίνουμε τὰ πράγματα σὰν τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε ἡ Ξηρασία, ἡ ὁδοιπορία αὐτὴ ἦταν πολὺ ὡραία. Τὸ ἀστέρι ὁδηγοῦσε τοὺς τρεῖς μάγους ὥστε δὲν ἀναγκάστηκαν νὰ αἰστανθοῦν οὔτε πεῖνα οὔτε δίψα. Τοὺς πέρναγε μακρυὰ ἀπὸ τὰ μυτερὰ ἀγκάθια, τοὺς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ γυμνὴ ἄστατη ἄμμο. Δὲν ὑπέφεραν οὔτε ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ ἥλιου, οὔτε ἀπὸ τοὺς θερμοὺς κυκλῶνες τῆς ἐρήμου. Οἱ τρεῖς σοφοὶ λέγανε μεταξύ τους μὲ πεποίθηση : «Ὁ Θεὸς μᾶς φυλάει καὶ εὐλογεῖ τὸ δρόμο μας. Εἴμαστε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ.»

«Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισα νὰ ἔχω μεγαλύτερη ἐπίδραση ἐπάνω τους» ἐξακολούθησε ἡ Ξηρασία νὰ διηγῆται, «καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἦταν οἱ καρδιές τῶν ὁδοιπόρων ἴδιες μὲ μιὰ ἔρημο, τόσο ξερὲς καὶ ἄγονες ὅσο κι' αὐτὴ ὅπου περπατοῦσαν. Ἦταν γεμάτες ματαιοδοξία καὶ ἀπληστία.

«— Εἴμαστε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ» λέγανε διαρκῶς οἱ τρεῖς σοφοί, «κι' ὁ πατέρας τοῦ νεογέννητου δὲν θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ ἀρκετὰ καλά, ἂν δὲν μᾶς δώσῃ ἕνα ὁλόκληρο καραβάνι φορτωμένο χρυσάφι !»

«Στὸ τέλος τ' ἀστέρι τοὺς ἐπέρασε πάνω ἀπ' τὸν ξακουστὸ Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ τοὺς πῆγε στὰ βουνὰ τῆς Ἰουδαίας. Κι' ἕνα βράδυ σταμάτησε πάν' ἀπὸ τὴν μικρὴ πόλη Βηθλεὲμ ποὺ ξεπρόβαλλε ἀνάμεσα σὲ πράσινες ἐληές.

«Οἱ τρεῖς σοφοὶ κοίταξαν νὰ δοῦνε τὰ παλάτια καὶ τοὺς ὀχυρωμένους πύργους καὶ τὰ τείχη κι' ὅλα τ' ἄλλα ὅσα ταιριάζουν σὲ μιὰ βασιλεύουσα· ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτε ἀπ' αὐτά. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν, ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἄστρου δὲν ἔπεφτε μέσα στὴν πόλη τῆς Βηθλεὲμ, ἀλλὰ στεκόταν ἐπάνω ἀπὸ μιὰ σπηλιὰ ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Ἐκεῖ γλυστροῦσε τὸ γλυκό του φῶς ἀνάμεσα στὸ ἄνοιγμα κι' ἔδειχνε στοὺς τρεῖς ὁδοιπόρους ἕνα μικρὸ παιδὶ ποὺ βρισκότανε στὰ γόνατα τῆς μάννας του κι' εἶχε βυθισθεῖ σὲ ὕπνο.

«Ἀλλὰ παρ' ὅλο ποὺ οἱ τρεῖς σοφοὶ εἶδανε ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἀστεριοῦ στεφάνωνε τὸ κεφαλάκι τοῦ μικροῦ σὰν μιὰ κορώνα, ἐξακολούθησαν νὰ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Δὲν μπῆκαν μέσα γιὰ νὰ προσκυνήσουν στὸ μικρὸ βασιλέα εὐτυχία καὶ δόξα. Ἀπομακρύνθηκαν χωρὶς νὰ φανερώσουν τὴν παρουσία τους, ἔφυγαν μακρυὰ ἀπ' τὸ παιδὶ κι' ἀνέβηκαν ξανὰ ἀπάνω στὸ λάφο.

«Καταντήσαμε νἄρθουμε σὲ ζητιάνους ποῦναι φτωχοὶ καὶ γυμνοὶ ὅπως καὶ μεῖς, εἶπανε μεταξύ τους οἱ τρεῖς μάγοι. Μᾶς ὁδήγησε ὁ Θεὸς ἐδῶ γιὰ νὰ κοροϊδέψουμε προφητεύοντας σ' ἕνα βοσκὸ ὅλες τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ κάνῃ ποτὲ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βόσκῃ ἐδῶ τὰ πρόβατά του...»

Ἡ Ξηρασία σταμάτησε τὴ διήγησή της καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ ἔμφαση, σὰ νἄλεγε στοὺς ἀκροατές της: «Δὲν ἔχω δίκιο ; Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ εἶναι πιὸ ξερὰ ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε πιὸ ἄγονο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά.»

Κι' ἐξακολούθησε :

«Οἱ τρεῖς μάγοι δὲν εἶχαν προχωρήσει καὶ πολύ, ὅταν σκέφθηκαν ὅτι θὰ ἔχασαν τὸ δρόμο τους κι' ὅτι δὲν θὰ εἶχανε ἀκολουθήσει σωστὰ τὸ ἀστέρι· καὶ τότε σήκωσαν τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ βροῦνε πάλι αὐτὸ καὶ τὸν ἴσιο δρόμο. Ἀλλὰ τὸ ἀστέρι ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Οἱ τρεῖς ξένοι τινάχθηκαν καὶ βαθειὰ λύπη ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό των.

«Ἐκεῖνο ποὺ συνέβη ὕστερα, ἄρχισε πάλι νὰ διηγεῖται ἡ Ξηρασία, εἶναι ἴσως εὐχάριστο ἂν κρίνουμε ὅπως κρίνουν οἱ ἄνθρωποι. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι οἱ τρεῖς μάγοι, ὅταν ἐκοίταξαν καὶ δὲν εἶδαν πιὰ τὸ ἄστρο, κατάλαβαν ὅτι εἶχαν ἁμαρτήσει. Καὶ ἔπαθαν, ἐξακολούθησε ἀνατριχιάζοντας ἡ Ξηρασία, ἐκεῖνο ποὺ παθαίνει τὸ φθινόπωρο ἡ γῆ ὅταν ἀρχίζουνε τὰ πρωτοβρόχια. Ἀρχίσανε νὰ τρέμουν ἀπ' τὸ φόβο ὅπως τρέμει ἡ γῆ ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ καὶ τὴ βροντή, ἡ καρδιά τους ἐμαλάκωσε κι' ἡ ταπεινοφροσύνη ἐφύτρωσε στὴν ψυχή τους ὅπως φυτρώνει τὸ χλωρὸ χορτάρι.

«Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες τριγυρίζανε στὴ χώρα, γυρεύοντας νὰ βροῦνε τὸ παιδὶ ποὺ ἤθελαν νὰ προσκυνήσουν. Ἀλλὰ τὸ ἀστέρι δὲν τοὺς τὄδειχνε καὶ ὅσο πήγαιναν, χανόνταν περισσότερο κι' ἔννοιωθαν τὴν πιὸ μεγάλη λύπη καὶ ταραχή. Καὶ τὴν τρίτη νύχτα, ἔφτασαν σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι γιὰ νὰ πιοῦν νερό. Ἀλλὰ τότε ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε συγχωρήσει πιὰ τὴν ἁμαρτία τους, ὥστε ὅταν σκύψανε πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι, εἶδαν δαθιὰ νὰ καθρεφτίζεται τἀστέρι ὅπου τοὺς εἶχε φέρει ἀπ' τὴν Ἀνατολή !

«Τὴν ἴδια ὥρα τὰ ἀντίκρυσαν κεῖ πάνω στὸ στερέωμα καὶ τ' ἀστέρι τοὺς ὁδήγησε καὶ πάλι στὴ σπηλιὰ τῆς Βηθλεέμ, ὅπου ἔπεσαν γονατιστοὶ μπροστὰ στὸ παιδάκι καὶ τοῦ εἶπαν. «Σοῦ φέρνομε κουτιὰ γεμάτα σμύρνα καὶ λιβάνι. Ἐσὺ θὰ γίνῃς ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες ποὺ ζήσανε στὴ γῆ Ἰσαμε τώρα καὶ ποὺ θὰ ζήσουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου ὡς τὸ τέλος του.» Καὶ τότε τὸ παιδὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι του ἐπάνω στὰ σκυμμένα τους κεφάλια καὶ ὅταν τὰ σήκωσαν,—φαντάσου! — τοὺς εἶχε δώσει δῶρα μεγαλύτερα ἀπ' ὅσα θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς δώσῃ ἕνας βασιλιάς. Γιατὶ ὁ γέρος ζητιάνος εἶχε γίνει νέος, κι' ὁ λεπρὸς εἶχε πιὰ γιατρευτεῖ, κι' ὁ ἀράπης ἦταν ἕνας ὡραῖος ἄσπρος ἄντρας. Καὶ λένε ὅτι ἦταν τόσο ὡραῖοι, ὥστε ὅταν γύρισαν, ἔγιναν κι' οἱ τρεῖς τους βασιλιάδες, στὴ χώρα του ὁ καθένας».

Ἡ Ξηρασία τέλειωσε τὴν διήγησή της κι' οἱ ξένοι τὴν ἐπῆνεσαν.

«—Ὡραία τὰ διηγήθηκες», τῆς εἶπαν. «Ἀλλὰ μᾶς φαίνεται πολὺ παράξενο ποὺ οἱ τρεῖς μάγοι δὲν ἔκαμαν τίποτε γιὰ τὸ πηγάδι ποὺ τοὺς ἔδειξε τ' ἄστρο. Ξεχάσαν ἄραγε ἐντελῶς μιὰ τέτοια εὐεργεσία;»

«— Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πάντα ἐδῶ αὐτὸ τὸ πηγάδι», εἶπε ὁ δεύτερος ξένος, «γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἡ εὐτυχία ποὺ χάνεται στὸ ὕψος τῆς ἀλαζονείας, βρίσκεται πάλι μὲς στὸ βάθος τῆς ταπεινοφροσύνης ;»

«— Εἶναι οἱ πεθαμένοι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ζωντανούς», εἶπε ὁ τρίτος ξένος. «Δὲν ὑπάρχει εὐγνωμοσύνη σ' ἐκείνους ποὺ ζοῦν στὸν Παράδεισο ;»

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ εἶπαν αὐτά, τινάχτηκε ἡ Ξηρασία βάζοντας μιὰ φωνή. Εἶχε ἀναγνωρίσει τοὺς τρεῖς ξένους. Κι' ἔφευγε τρέχοντας σὰν τρελλὴ γιὰ νὰ μὴν δῇ ποὺ οἱ τρεῖς μάγοι φωνάζανε τοὺς δούλους τους καὶ ἔφερναν κοντά τους τὶς καμήλες ποὺ ἦταν φορτωμένες μὲ ἀσκιά, καὶ γέμιζαν τὸ φτωχὸ ἑτοιμοθάνατο πηγάδι μὲ νερό, ποὺ τὸ εἶχαν φέρει ἀπ' τὸν Παράδεισο.

(Μετάφρασις) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΖΟΥΛΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀπὸ ὅλους ἦταν τώρα χωρισμένος. Δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ παίζῃ μαζὶ μὲ τἄλλα τὰ παιδιά, οὔτε θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ διευθύνῃ αὐτὸς τὸ κτῆμα τοῦ πατέρα του, κι' ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νἀποφασίσῃ ποτὲ ἕνα κορίτσι νὰ τὸν πάρει ἄντρα της.

Κοίταξε ἕνα γύρω του τὸ σπιτικό του. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ ἀσβεστωμένο χωριατόσπιτο, ποὺ μὲ τὴν ψηλὴ ἀπότομη ἀχυρένια σκεπή του φαινόταν σὰν νὰ ἤτανε χωμένο μέσα στὴ γῆ. Οἱ σταῦλοι καὶ οἱ ἀποθῆκες ἦσαν κι' αὐτὲς μικρὲς καὶ τὰ χωραφάκια τόσο μικροσκοπικά, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ στρίψῃ ἐπάνω ἕνα ἄλογο. Ἀλλὰ ὅσο μικρὰ κι' ἂν ἦσαν ὅλα, γι' αὐτὸν ἔφταναν καὶ περίσσευαν. Τώρα δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ζητήσῃ καλύτερη κατοικία, ἀπὸ μιὰ τρύπα στὴ σκεπὴ τοῦ ἀχυρώνα.

Ἦταν ὡραιότατος καιρὸς κι' ἕνα γύρω του ὅλα κελαϊδοῦσαν καὶ μουρμούριζαν. Ἀλλὰ ἡ δική του ἡ καρδιὰ ἦταν βαρειά. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χαρῇ γιὰ τίποτε. Ἐνόμιζε πὼς ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τὸν οὐρανὸ τόσο σκοτεινό, ὅσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ ταξιδιάρικα πουλιὰ ἐρχόνταν κοπαδιαστὰ ἀπὸ πέρα. Ἐρχόνταν ἀπὸ τὰ ξένα μέρη καὶ τραβοῦσαν κατὰ τὸν Βοριά. Ἦσαν διαφόρων εἰδῶν πουλιά, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐγνώριζε μόνο τὶς ἀγριόχηνες ποὺ πετοῦσαν σὲ δυὸ μακρυὲς σειρὲς σχηματίζοντας μιὰ μυτερὴ γωνιά.

Πολλὰ κοπάδια ἀγριόχηνες εἶχαν κιόλας περάσει. Πετούσανε ψηλὰ καὶ ὅμως τὸ παιδὶ μποροῦσε νὰ τὶς ἀκούῃ ποὺ φωνάζανε : «Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψηλὰ βουνά. Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψηλὰ βουνά.»

Μόλις ἀντίκρυζαν οἱ ἀγριόχηνες τὶς ἡμερες χῆνες ποὺ περπατοῦσαν πέραδῶθε στὴν αὐλή, ἔσκυβαν τὰ κεφάλια τους καὶ τὶς φωνάζανε :

— Ἐλᾶτε μαζί μας, ἐλᾶτε μαζί μας. Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψηλὰ βουνά.

Οἱ ἡμερες χῆνες τέντωναν χωρὶς νὰ θέλουν τὸ λαιμό τους καὶ ἀκούγανε, ὕστερα ὅμως ἀπαντοῦσαν φρόνιμα :

— Εἴμαστε πολὺ καλὰ ἐδῶ. Εἴμαστε πολὺ καλὰ ἐδῶ.

Ἦταν, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, μιὰ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη μέρα καὶ ὁ ἀέρας ἦταν τόσο καθαρὸς καὶ ἐλαφρός, ὥστε θὰ ἦταν μιὰ ἀπόλαυση νὰ πετάει κανεὶς ἐκεῖ ἀπάνω. Καὶ ὅσα περισσότερα κοπάδια ἄγριες χῆνες περνοῦσαν, τόσο περισσότερο ἔμπαιναν οἱ ἡμερες χῆνες σὲ ταραχή. Κι' ἕνα δυὸ φορὲς χτύπησαν καὶ τὰ φτερά τους σὰν νἄχαν μεγάλη ὄρεξη κι' ἐκεῖνες νὰ πετάξουν. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ἡ γριὰ χήνα ἔλεγε :

— Μὴν εἴσαστε τρελλά, παιδιά μου. Νὰ θέλετε νὰ πᾶτε μὲ τὶς ἀγριόχηνες, εἶναι σὰν νὰ θέλετε νὰ πεθάνετε ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ἕναν μεγάλο ἄσπρο χῆνο ὅμως, οἱ φωνὲς ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες τὸν εἶχαν φέρει σὲ ταραχὴ ἀσυγκράτητη.

— Ἂν περάσῃ ἕνα κοπάδι ἀκόμη ἀπ' ἐδῶ, θὰ πετάξω κι' ἐγὼ μαζί, ἐφώναξε.

Κι' ἦρθε ἕνα νέο κοπάδι κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν καὶ τἄλλα. Τότε ξεφώνισε ὁ χῆνος. «Σταθῆτε, σταθῆτε, θἀρθῶ μαζί σας !». Ἁπλωσε τὶς φτερούγες του καὶ προσπάθησε νὰ πετάξῃ. Δὲν ἦταν ὅμως συνειθισμένος νὰ πετᾷ κι' ἔπεσε πάλι βαρὺς κάτω στὸ χῶμα.

Ὅπωσδήποτε ὅμως οἱ ἀγριόχηνες φαίνεται ὅτι εἶχαν ἀκούσει τὴ φωνή του. Ἔστριψαν καὶ ἄρχισαν νὰ πετοῦν ἀργὰ πίσω, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὁ χῆνος ἔρχεται μαζί τους.

— Σταθῆτε, σταθῆτε! ἐφώναζ' ἐκεῖνος καὶ πολεμοῦσε πάλι νὰ πετάξῃ.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἄκουγε ὁ μικρὸς ἀπὸ τὸν φράχτη.

— Θὰ ἦταν μεγάλη ἁμαρτία ἂν μᾶς ἔφευγε ὁ μεγάλος χῆνος, συλλογίστηκε. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα θὰ στενοχωριόνταν πολύ, ἂν δὲν τὸν ἔβρισκαν πιὰ στὸ γυρισμό τους.

Καθὼς τὰ συλλογιζόταν αὐτά, εἶχε πάλι ξεχάσει ἐντελῶς, ὅτι ἦτανε μικρὸς κι' ἀδύνατος. Ἐπήδησε ἀπὸ τὸν φράχτη κάτω καὶ ἀγκάλιασε τὸν χῆνο μὲ τὰ δυό του χέρια.

— Αὐτὰ νὰ τἀφήσῃς, ποὺ θὰ πετάξῃς ἀπ' ἐδῶ. Τ' ἀκοῦς ; ἐφώναξε.

Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ χῆνος εἶχε βρεῖ μὲ τί τρόπο ἔπρεπε νὰ κουνήσῃ τὰ φτερά του, ὥστε νὰ σηκωθεῖ ἀπὸ κάτω. Μὲ τὴ φόρα ποὺ πῆρε, δὲν πρόφθασε νὰ τινάξῃ τὸ παιδὶ ἀπὸ πάνω του. Σηκώθηκε κι' αὐτὸ μαζί του στὸν ἀέρα.

Ὁ χῆνος προχωροῦσε τόσο γρήγορα, ὥστε τοῦ μικροῦ τοῦ ἦλθε ζάλη. Πρὶν νὰ καλοκαταλάβει ὅτι ἔπρεπε νὰ βγάλῃ τὰ χέρια του ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ χήνου, εἶχε κιόλας ἀνεβῇ τόσο ψηλά, ὥστε θὰ σκοτωνόταν χωρὶς ἄλλο, ἂν ἔπεφτε ἀπὸ κεῖ πάνω.

Τὸ μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἤτανε νὰ βρῇ μιὰ θέση κάπως πιὸ ἀναπαυτική, νὰ προσπαθήσῃ νἀνεβῇ ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ πουλιοῦ. Καὶ στ' ἀλήθεια, μπόρεσε νἀνεβῇ, μ' ὅλο ποὺ τὸ κατάφερε μὲ μεγάλο κόπο. Δὲν ἦταν ὅμως τόσο εὔκολο νὰ κρατιέται στερεωμένος ἐπάνω στὴν ἴσια, γλυστερὴ ράχη τοῦ χήνου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

12.— *Κάθε φορὰ* δημοσιεύεται στὸ φύλλο ἡ Προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἐκεῖ ὁρίζεται ὥς πότε εἶναι δεκτὲς Συλλογές. Μετὰ τὴ λήξη αὐτῆς τῆς προθεσμίας, ***κανένας δὲν μπορεῖ*** νὰ στέλνῃ οὔτε Συλλογές, οὔτε ἀπὸ λίγες Ἀσκήσεις κάθε τόσο γιὰ δημοσίευση, ἀλλὰ νὰ περιμένῃ ὡς νὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός, γιὰ νὰ στείλῃ μιὰ Συλλογὴ σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους. Γιατὶ ἄλλες Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύονται στὸ φύλλο, ***παρὰ μόνο οἱ ἐγκριτόμενες ἀπὸ τὲς Συλλογὲς ποὺ ἔχουν σταλεῖ κανονικὰ γιὰ τὸν Διαγωνισμό.*** (Ὥστε ὅσοι στέλνουν πότε ἕνα Δίνιγμα, πότε ἕνα Γρίφο, καὶ γράφουν μάλιστα στὴ Διάπλαση «παρακαλῶ νὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο φύλλο», νὰ ξέρουν ὅτι χάνουν τὸν κόπο τους.)

13. — Συνήθως γίνονται δυὸ Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων τὸ χρόνο : ἕνας γιὰ τὴν Α' Ἑξαμηνία κι' ἕνας γιὰ τὴ Β'. Ἂν ὅμως σ' ἕνα Διαγωνισμὸ σταλοῦν πολλὲς συλλογὲς μὲ πολλὲς δημοσιεύσιμες κι' ὡραῖες Ἀσκήσεις, ποὺ νἀρκοῦν γιὰ δυὸ ἑξαμηνίες, τότε δὲν προκηρύσσεται νέος Διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἑπόμενη, ἀλλὰ γιὰ τὴ μεθεπόμενη ἑξαμηνία.

14. — Ὁδηγίες γιὰ σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων δένεἶναι δυνατὸ νὰ δοθοῦν ἐδῶ. Ὁ ἀρχάριος μαθαίνει τὸν τρόπο σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν πεῖρα, ὅσο λύνει ὁ ἴδιος τὶς Ἀσκήσεις τοῦ φύλλου, καὶ προσπάντων ὅσο βλέπει τὶς λύσεις ποὺ δημοσιεύονται. Καὶ πάλι, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἀπορία γιὰ κανένα εἶδος Ἀσκήσεως, μπορεῖ νὰ ρωτῇ τὴ Διάπλαση ποὺ εὐχαρίστως τοῦ ἀπαντᾷ, ὅταν ἔχῃ τόπο στὴν Ἀλληλογραφία.

15.—Γιὰ τὶς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γίνεται ἄλλος Διαγωνισμός,— ὁ ***Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων***, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο. Δηλαδὴ γίνονται τέσσερις τέτοιοι Διαγωνισμοί, ἕνας κάθε Τριμηνία. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι :

16.—***Δωρεὰν*** λαβαίνουν μέρος μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο. Οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν συνοδεύουν τὶς λύσεις κάθε φυλλαδίου μὲ ***10 λεπτὰ*** νόμισμα ἢ γραμματόσημο, καὶ μὲ ***20 λεπτὰ*** οἱ ἀγορασταί.

17.—Οἱ λύσεις στέλνονταιγραμμένες σὲ χαρτὶ ἰδιαίτερο, ποὺ ὀνομάζεται ***χάρτης τῶν Λύσεων*** ἢ Λυσόχαρτο, καὶ πουλιέται στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως, σὲ φακέλλους πρὸς ***2,50 δραχμὲς*** (καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 2,60 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 3 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό) Κάθε φάκελλος ἔχει μέσα 13 φύλλα, ὅσα ἀρκοῦν γιὰ τὶς λύσεις μιᾶς Τριμηνίας. Λύσεις σὲ ἄλλο χαρτὶ δὲν εἶναι δεκτές.

18.— Τὸ λυσόχαρτο ἔχει χαράκια καὶ ὁδηγίες γιὰ νὰ ξέρῃ ὁ διαγωνιζόμενος ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ γράφῃ τὸνομά του, τὸ ψευδώνυμό του, τὴν ἡλικία του, τὸν ἀριθμὸ τῆς Ἀσκήσεως, τὴ λύση της κτλ. Κάθε φύλλο λυσοχάρτου πρέπει νἄχῃ τὶς λύσεις ***ἑνὸς μόνο*** φυλλαδίου. Ἂν ἔχῃ περισσοτέρων, μόνο τοῦ ἑνὸς λογαριάζονται, (γιατὶ τὰ λυσόχαρτα χωρίζονται ***κατὰ φυλλάδια*** κι' ἔτσι γίνεται τὸ μέτρημα τῶν ὀρθῶν λύσεων.) Ἐπίσης κι' ***οἱ προσθῆκες ἢ διορθώσεις*** σὲ λύσεις ποὺ ἔχουν ἤδη σταλῆ, πρέπει νὰ γίνονται σὲ χωριστὰ φύλλα λυσοχάρτου τόσα, ὅσα εἶναι καὶ τὰ φυλλάδια στὰ ὁποῖα ἀναφέρονται. Προσθῆκες καὶ διορθώσεις πολλῶν φυλλαδίων γραμμένες μαζὶ σ' ἕνα φύλλο λυσοχάρτου, ἢ ἄλλου χαρτιοῦ δὲν εἶναι δεκτές.

19.—Στὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου, ἀπὸ πάνω, σημειώνεται ***ὡς πότε μποροῦν*** νὰ σταλοῦν οἱ λύσεις τους. Ἀλλὰ κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὁρισμένη αὐτὴ προθεσμία, οἱ λύσεις ἑνὸς φυλλαδίου εἶναι δεκτὲς γιὰ τὸ Διαγωνισμό, ***φτάνει μόνο νὰ μὴν ἔχουν δημοσιευθῆ.*** Ἐπίσης, δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων οἱ λύσεις μποροῦν νὰ σταλοῦν τὴν ἴδια ἡμέρα, φτάνει νὰ μὴν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία, ἢ νὰ μὴν ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ λύσεις τοῦ ἀρχαιοτέρου.

20.—Τὰ λυσόχαρτα, ἕνα ἢ πολλὰ μαζί, μποροῦν νὰ στέλνονται ταχυδρομικῶς, μέσα σ' ἀνοικτὸ φάκελλο ἢ μὲ ταινία, ***σὰν ἔντυπα.***

21. — Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται σὲ ***τρεῖς Τάξεις*** κατὰ τὴν ἡλικία τους. ὅπως καὶ στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Ἀσκήσεων (βλ. πιὸ πάνω. Κεφ. Ε', § 9). Καὶ δίνονται ἐξῆς ἐπίσης βραβεῖα σὲ κάθε Τάξη, κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο : Γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $^9/_{10}$ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων τῆς Τριμηνίας γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη· τὰ $^8/_{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $^6/_{10}$ γιὰ τὴ Μικρή. Γιὰ τὰ δύο Β' Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $^8/_{10}$ τοῦ ὅλου γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη· τὰ $^7/_{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $^5/_{10}$ γιὰ τὴ Μικρή. Γιὰ τὰ τρία Γ' Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $^7/_{10}$ γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη, τὰ $^6/_{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $^4/_{10}$ γιὰ τὴ Μικρή. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑποψηφίους, σὲ κάθε τάξη κι' ἀπὸ κάθε κατηγορία χωριστά, κληρώνεται ***ἕνας*** ποὺ πέρνει τὸ Α' Βραβεῖο, ***δύο*** ποὺ παίρνουν τὰ Β' καὶ ***τρεῖς*** ποὺ παίρνουν τὰ Γ'. Οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔρχονται Ἰσότιμοι.

22.— Οἱ ***Ἰσότιμοι*** δὲν ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς βραβευμένους, ὡς πρὸς τὶς τιμὲς καὶ τὶς ἀμοιβὲς τοῦ Βραβείου· ἔχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ τὰ δικαιώματά τους. ποὺ ὁρίζονται πάρα κάτω, στὸ ζ' Κεφάλαιο περὶ Βραβείων.

23.—Ἀπὸ τοὺς ἄλλους λύτες, σὲ κάθε Τάξη, Ἔπαινο παίρνουν ὅσοι ἔχουν ὀρθὲς λύσεις τοὐλάχιστο τὰ $^2/_3$ ἀπ' ὅσες εἶχε ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὸ τελευταῖο Γ' Βραβεῖο. Ὅλοι οἱ λοιποὶ παίρνουν ***Ἔθρεμμος Μνεία.***

24.— Γιὰ ***ὀρθὲς λύσεις*** μετριοῦνται μόνο ἐκεῖνες ποὺ συμφωνοῦν τέλεια μὲ τὶς δημοσιευμένες στὸ φύλλο. Ἐπειδὴ ὅμως στὴ λύση μιᾶς Ἀσκήσεως μπορεῖ νὰ παιρνάζῃ κι' ἄλλη λέξη ἀπὸ τὴ δημοσιευμένη (π. χ. σὲ μιὰ Ἀκροστιχίδα, μιὰ ζητούμενη λέξη ποὺ πρέπει νὰ εἶναι νησάκι τοῦ Αἰγαίου καὶ νἀρχίζῃ ἀπὸ Σ, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ***Σκύρος*** καὶ ***Σέριφος,***) ὁ λύτης μπορεῖ νὰ σημειώνῃ καὶ τὶς δυὸ καὶ γενικά, σὲ κάθε Ἄσκηση, μπορεῖ νὰ γράφῃ ὅλες τὶς λύσεις ποὺ βρίσκει.

25.— ***Εὔσημα*** (βλ. πιὸ κάτω περὶ Εὐσήμων) ὁ διαγωνιζόμενος παίρνει ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε δέκα ὀρθὲς λύσεις ἢ κλάσμα τῶν δέκα· παίρνει ἀκόμα ἀπὸ ἕνα Εὔσημο γιὰ κάθε δυὸ φυλλάδια (ἢ κλάσμα) τῶν ὁποίων ἔλυσε Ἀσκήσεις. Τὰ δεύτερα αὐτὰ ὀνομάζονται ***Εὔσημα Ἐπιμονῆς.*** Π. χ. ἕνας ποὺ ἔστειλε 102 λύσεις 13 ἢ 14 φυλλαδίων (ὅλης δηλ. τῆς Τριμηνίας) θὰ παρῃ 11 εὔσημα καὶ 7 ἐπιμονῆς, τὸ ὅλον 18. Ἕνας ποὺ ἔστειλε πάλι 102 λύσεις, ἀλλὰ 9 ἢ 10 μόνο φυλλαδίων, θὰ παρῃ 11 Εὔσημα καὶ 5 Ἐπιμονῆς τὸ ὅλον 16.

26.—***Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.*** Ἐπικράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως νὰ ὀνομάζεται ***ξεσπάθωμα*** ἡ ἐγγραφὴ ἑνὸς νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ γιὰ νὰ ὑποθάλῃ καὶ νἀναμείβῃ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ζῆλο τῶν φίλων της, ποὺ γίνεται πρόξενος ἑνὸς καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμο καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλαση ἵδρυσε τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος. Οἱ ὅροι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι :

27.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ***ἐτήσιος.*** Ἀρχίζει τὴν 1 Δεκεμβρίου, τελειώνει τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ περιλαμβάνει ὅλους ἐκείνους ποὺ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα κάνουν νέους συνδρομητὲς στὴ «Διάπλαση», ἐτησίους, ἐξαμήνους ἢ τριμήνους.

28—Οἱ διαγωνιζόμενοι μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε συνδρομηταὶ ποὺ ἐνεργοῦν μόνοι τους, εἴτε ***ὁμάδες Συνδρομητῶν,*** δηλαδὴ «***Μικροὶ Σύλλογοι***» ποὺ ἱδρύονται ἀπὸ Διαπλασόπουλα μὲ κύριο σκοπὸ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ.

29—Οἱ «Μικροὶ Σύλλογοι» εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴ Διάπλαση. Κάθε συνδρομητὴς μπορεῖ νὰ ἱδρύσῃ ἕνα Σύλλογο, ἀπὸ συνδρομητὲς ποὺ μένουν στὴν ἴδια πόλι ἢ κι' ἀλλοῦ, μὲ δικό του ὄνομα, μὲ δικό του καταστατικό, μὲ δικό του τρόπο ἐνεργείας. Οἱ ἀνακοινώσεις αὐτῶν τῶν Συλλόγων δημοσιεύονται συνήθως στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες.

30— Κάθε παραγγελία γιὰ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀνάλογο ἀντίτιμο καὶ ***συγχρόνως*** ἀπὸ τὴ δήλωση τοῦ συνδρομητοῦ ποὺ τὸν ἐγγράφει ὅτι εἶναι ***ξεσπάθωμά του*** γιὰ τὸ Διαγωνισμό. Ἐπίσης ὅταν ξεσπαθώνῃ κανεὶς ἓκ μέρους Μικροῦ Συλλόγου, πρέπει κάθε φορὰ ποὺ στέλνει παραγγελία γιὰ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, νὰ δηλώνῃ ὅτι εἶναι ξεσπάθωμα τοῦ δεῖνα Συλλόγου. Τέτοιες δηλώσεις μετὰ τὴν ἐγγραφὴ δὲν εἶναι δεκτές. Οὔτε ***μεταβίβαση*** ξεσπαθώματος γίνεται. Ἀμα δηλαδὴ ἕνας νέος συνδρομητὴς γράφτηκε πιὰ ὡς ξεσπάθωμα τοῦ δεῖνα συνδρομητοῦ ἢ τοῦ τάδε Συλλόγου, δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ κατόπι στὸ ξεσπάθωμα ἄλλου, εἴτε Συλλόγου εἴτε συνδρομητοῦ.

31— Κι' ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρρου λογαριάζεται στὸ ξεσπάθωμα ἐκείνου ποὺ τοῦ πληρώνει τὴ συνδρομή, ἀρκεῖ νὰ τὸ δηλώσῃ μὲ τὴν παραγγελία. Ἐπίσης περνᾷ στὸ ξεσπάθωμα τοῦ συνδρομητοῦ ***ποὺ στέλνει τὸ ἀντίτιμο*** καὶ ἡ ***ἀνανέωση*** τῆς συνδρομῆς ἑνὸς ἐξαμήνου ἢ τριμήνου συνδρομητοῦ, εἴτε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἔγραψε στὴν ἀρχή, εἴτε ἄλλος. Ἡ ***ἀπευθείας*** ὅμως ἀνανέωση δὲν περνᾷ στὸ ξεσπάθωμα κανενός.

32.—Ἐγγραφὲς συνδρομητῶν γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Ξεσπαθώματος γίνονται σ' ***ὅλο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου.*** Κάθε φορὰ ποὺ βρίσκει κανεὶς ἕνα νέο συνδρομητή, μπορεῖ νὰ στέλνῃ ***ἀμέσως*** τὸνομά του, τὴ διεύθυνσή του καὶ τὸ ἀντίτιμο τῆς συνδρομῆς του, γιὰ νὰ γράφεται χωρὶς ἀναβολή. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ περιμένῃ μῆπως βρῇ κι' ἄλλους γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

33.— Ὁ διαγωνιζόμενος στὸ Ξεσπάθωμα συνδρομητὴς πρέπει νἄχῃ πληρώσει τὴ δική του συνδρομὴ γιὰ ***τὸν ἴδιο χρόνο.*** Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νἄχῃ καὶ ψευδώνυμο.

34.—Οἱ συνδρομὲς τοῦ Ξεσπαθώματος λογαριάζονται ***εἰς φύλλα.*** Καθένας δηλαδὴ ποὺ ἔκαμε συνδρομητής, θεωρεῖται ὅτι ἐξόδεψε τόσα φύλλα, ὅσα θὰ σταλοῦν στοὺς συνδρομητὲς του ὡς τὸ τέλος τῆς συνδρομῆς τους. Π. χ. ἕνας ποὺ ἔκανε ἕνα ἐτήσιο συνδρομητή, εἶναι σὰ νὰ ἐξόδεψε 52 φύλλα· ἂν ἔκανε δύο ἐτησίους, ἐξόδεψε 104 φύλλα· ἂν ἔκανε ἑξάμηνο, 26 φύλλα, καὶ καθεξῆς. Μ' αὐτὴ τὴ βάση βγαίνουν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ μοιράζονται τὰ βραβεῖα, κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο :

35. — Οἱ ***δεκαπέντε πρῶτοι,*** ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ ἔχουν ἐοδέψει τὰ περισσότερα φύλλα στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου (πάντα ὅμως ὄχι λιγότερα ἀπὸ 780), παίρνουν ***Βραβεῖο Πρώτης Τάξεως.*** Ἂν ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ἐοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ φύλλων μὲ τὸν 15ο βραβευμένο, βραβεύονται κι' ὅλοι αὐτοί, ὅσοι ***κι' ἂν εἶναι.*** Ἐκεῖνος πάλι ποὺ ἔχει ἐοδέψει τὰ περισσότερα φύλλα ἀπ' ὅλους, ὁ πρῶτος, ἀνακηρύσσεται. ***Κορυφαῖος*** κι' ἂν διαγωνίζονται καὶ Σύλλογοι, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πρῶτος πάλι στὸ ξεσπάθωμα, ἀναηρύσσεται χωριστὰ ***Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.***

(Ἀκολουθεῖ)

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *μαμμά* :—Τότό ! Πολὺ ψυχρὸς εἶσαι σήμερα μὲ τοὺς φίλους σου . . .

Ὁ ***Τοτός*** :—Ναί, μαμμά. Καὶ θὰ καθήσω κοντὰ στὴ σόμπα...

Τραυματίας τοῦ 1913

***

Ἀπορία τῆς μικρῆς Κατίνας :

—Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι, τὸν καιρὸ τοῦ Ἀδάμ, εἶχαν ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, γιατὶ πεσματοῦσαν γυμνοί ; Τώρα κι' οἱ ζητιάνοι εἶναι ντυμένοι . . .

Μῆλον τῆς Ἔριδος

***

— Ἔ, Ἀγγελε ! τώρα πιὰ πρέπει νὰ κοιμηθῆς ! φωνάζει ὁ πατέρας.

Κι' ὁ μικρὸς πεισματικά :

— Ὄχι ! ἐγὼ θάμαι ξύπνιος, ὡς που . . . νὰ κοιμηθῶ !

Γαλάζιος Οὐρανὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 28 Δεκεμβρίου 1926.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,
Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ,
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ
ΚΙ' ΟΛΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙΚΟ
ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΣΤ' ΑΓΑΠΗΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΑ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ **1927**

ΣΤΗΝ ἐρώτηση τῆς *34ης Κυριακῆς* εἶναι δεκτὲς ἀπαντήσεις μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Ἀπαντοῦν δωρεὰν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1927· οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ στείλουν μαζὶ 2 δραχμὲς κι' οἱ ἀγορασταὶ 3. Οἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν σύντομες καὶ καθαρογραμμένες σ' ἕνα φύλλο κοινὸ χαρτὶ μὲ τὸν τίτλο «Ἀπάντησις στὴ 34η Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως», μὲ τόνομα καὶ τὸ ψευδώνυμο (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου, γραμμένα στὴν ἀρχή, καὶ νὰ ὑπογραφῆ τὸν στὸ τέλος. Οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις θὰ δημοσιευθοῦν καὶ θὰ βραβευθοῦν, μία μὲ Πρῶτο Βραβεῖο, δύο μὲ Δεύτερο, τρεῖς μὲ Τρίτο. Θὰπονεμηθοῦν ἐπίσης Ἔπαινοι, Εὔφημος Μνεία καὶ τὰ συνηθισμένα Εὔσημα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ πάρῃ τὸ Πρῶτο Βραβεῖο, θὰ στείλῃ ἀμέσως τὴ φωτογραφία του γιὰ νὰ δημοσιευθῆ χωριστά, ἀνάμεσα στὶς εἰκόνες τῆς 35ης Κυριακῆς. Οἱ βραβευμένοι θὰ λάβουν τὰ δῶρα τὰ ὁρισμένα γιὰ ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς (βλ. Ὁδηγό).

—Τὴν 34η Κυριακὴ θὰ τὴν γράψῃ ἡ Ἀγάπη καὶ θὰ δημοσιευθῆ στὸ δωδεκασέλιδο φύλλο τοῦ Μαΐου. Ἡ 35η θὰ δημοσιευθῆ στὸ δωδεκασέλιδο τοῦ Σεπτεμβρίου κι' ἔτσι θὰ ἔχωμε πάντα ***τρεῖς Κυριακὲς Διαπλάσεως τὸ χρόνο.***

Ἕνα πολὺ πρωτότυπο περιοδικὸ βγάζει τώρα στὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ φίλος μου ἐκδότης κ. Α. Καστγόνης. Τιτλοφορεῖται « Ἔρευνα » καὶ κάθε φυλλάδιο θὰ περιέχει ἀπὸ μιὰ μελέτη ποὺ τὸ γεμίζει ὁλάκερο, χωρὶς τίποτε ἄλλο. Ἔτσι τὰ φυλλάδια τοῦ περιοδικοῦ θὰ εἶναι τόσα αὐτοτελῆ βιβλιαράκια, πολὺ χρήσιμα μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο, ποὺ περιέχει τὴν «Ἐπαγγελματικὴν Κατεύθυνσιν» τοῦ γιατροῦ κ. Μ. Μοῦσελδου. Εἶναι μιὰ σοφὴ μελέτη γιὰ τὸν καινούργιο αὐτὸν κλάδο τῆς Ἐπιστήμης, ποὺ ὁ σκοπός του εἶναι νὰ κρίνῃ ἐπιστημονικά, θετικά, γιὰ τί ἐπάγγελμα εἶναι φύσει ἱκανότερο τὸ κάθε παιδί. Συσταίνω νὰ διαβάσουν αὐτὴ τὴ μελέτη ὅσοι ἑτοιμάζονται νὰ διαλέξουν ἐπάγγελμα καὶ πρὸ πάντων οἱ γονεῖς κι' οἱ παιδαγωγοί. —Ἡ « Ἔρευνα », ἀφιερωμένη στὰ «ζητήματα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸν ἄνθρωπο», βγαίνει κάθε μῆνα κι' ἡ ἐτησία συνδρομὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι 100 δραχμές.

Τί ὄμορφο τὸ γραμματάκι σου, ***Μόνα Λίζα,*** καὶ τί καθαρὰ γραμμένο ! Σὲ ἄσπρο χαρτί, μὲ πολὺ μαῦρη μελάνη, μὲ στρογγυλὰ μεγαλούτσικα γράμματα. . . Ἄ, γιὰ μένα εἶναι πολὺ σπουδαῖο αὐτό ! Γιατὶ φαντάζεσαι πόσα γράμματα λαβαίνω καὶ πόσο κουράζουν τὰ μάτια μου τὰ στρυφνά. τὰ κακογραμμένα, τὰ ξέθωρα, ποὺ δυστυχῶς δὲν εἶναι λίγα. . . Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κι' ἐλπίζω νὰ μπορέσῃς κάποτε νὰ ξεσπαθώσῃς καὶ σύ. Ναί, Ἀσκήσεις δέχομαι ἀκόμα. Ἐπειδὴ δὲν ἔλαβα ἀρκετές, θὰ παρατείνω τὴν προθεσμία ἕνα μῆνα ἀκόμη. δηλαδὴ ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου. Ὥστε ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ στεῖλῃς καὶ σὺ μιὰ Συλλογή.

Ἡ ***Ἐλιὰ*** μοῦ γράφει ὅτι κάποιος συμμαθητής της τῆς εἶχε πεῖ ὅτι φέτος δὲν θὰ γραφόταν συνδρομητής· ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸ πρῶτο φυλλάδιο, τῆς εἶπε : «Ἄ, θὰ γραφτῶ ! εἶναι θαυμάσιο !» Ὄχι παίζουμε!—Ἡ ἴδια γιὰ τὰ σκίτσα τοῦ κ. Βώττη : « Τί χαριτωμένα ! τί λεπτά ! Μὲ μιὰ γραμμὴ ὁ κ. Βώττης δίνει μιὰ φυσιογνωμία, ἕνα ὄφος ! Εἶμαι ἐνθουσιασμένη, ὅπως μὲ τὰ σκίτσα τῆς « ***Ἀδελφούλας μου*** » ποὺ εἶναι τοῦ ἰδίου. — Κι' αὐτὸ ἀκόμη : Ὁ γάλλος καθηγητής της ἄρεσε τόσο μιάν ἔκθεσή της. ὥστε ἀμφέβαλλε ἂν τὴν ἔκανε μόνη της. Γιὰ νὰ τὸν πείσῃ, ἡ ***Ἐλιὰ*** τοῦ ἔδειξε τὰ κομμάτια της στὴ Σελίδα καὶ τοῦ μετέφρασε γαλλικὰ τὸ «Στὴν Ἀκρογιαλιά». Κι' ἐκεῖνος τῆς εἶπε : «Alors, ma petite, tu es une écrivaine!» Ὄχι παίζουμε !

Κατὰ σύστημα λοιπόν, κι' ὄχι ἀπὸ βία, ὁ ***Φωτεινὸς*** παραλείπει τοὺς τόνους. Γιατὶ πρῶτο, μοῦ γράφει, ἡ ἄτονη γραφὴ εἶναι οἰκονομία χρόνου. Δεύτερο γιατὶ οἱ τόνοι εἶναι περιττοὶ καὶ καμμιὰ γλῶσσα δὲν ἔχει τόνους σὰν τὴν ἑλληνική. Καὶ τρίτο γιατὶ ἕνα κείμενο ἄτονο εἶναι ἀσύγκριτα ὡραιότερο· οἱ τόνοι τὸ κάνουν σὰν μοντζούδρικο. — Καλὰ δλ' αὐτά, λογικότατα, καὶ μιὰ μέρα βέβαια οἱ τόνοι ποὺ φορτώνουν κι' ἀσχημίζουν τὴ γραφή μας καὶ τὴν τυπογραφία μας θὰ καταργηθοῦν. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς σήμερα νὰ μὴ τοὺς βάζῃ, καὶ μάλιστα ὅταν γράφῃ γιὰ τὸ σχολεῖο ἢ σὲ πρόσωπα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν πάρουν γι' ἀγράμματο.

Ἡ ***Σφίγξ*** μοῦ γράφει πολλὰ ἐνθουσιώδη γιὰ τὰ νέα μυθιστορήματα καὶ τελειώνει ἔτσι : «Κι' ἡ συμμαθήτριά μου ποὺ ἔλαβε τὰ πρῶτα φυλλάδια, εἶναι κατενθουσιασμένη μαζί σου· Εἶχα ἀρχίσει κι' ἐγὼ νὰ διαβάζω ἐκεῖνο τὸ περιοδικό... ἀλλ' ἀμέσως τὸ ἄφησα. Νομίζω ὅτι ποτὲ μου δὲν θὰ βρῶ τόσο ὡραῖο σὰν τὸ δικό σου. Τί κρίμα νὰ μὴν καταλάβω νωρίτερα τὴν ἀξία σου! Ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ . . .»

Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν, Τζονόντα, Κλαίρη, Συμεὼν Μαλαμῆ, Λεπτὴ Μαργαρίτα, Γεώργιε Κατσίγρα, (διὰ τὸν «Ὁμιλον Ἡρώων»), ***Κορνηλία Ὑφαντῆ, Λάντη, Εὔα, Νέμεσις, Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, Ἰωάννη Κουντουρῆ, Ἰ. Ἀλεξάτε, Κόρη τοῦ Μοριᾶ, Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, Ἰωάννη Καζολέα, Ταπεινὸ Κυκλάμινο, Ἀττικὴ Αὐγή, Θ. Κελαϊδίτη, Μέδουσα, Ἑρμίνη Διαμαντοπούλου, Βόλγα, Μαργαρίτα Ἀσημακοπούλου, Ἥρω Εὐστρατιάδου,*** καλά μου παιδιά, σᾶς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου γιὰ τὸ ἄρθονο. τὸ γενναῖο, τὸ ἀλλεπάλληλο ξεσπάθωμά σας. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ τὸ συνοδεύουν καὶ ἐλπίζω, σὲ μερικά, νὰ μπορέσω νἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : ***Σγουρόμαλλη, Αἰγόκλημα, Ἀποβροχάρης, Ἄννα Λάσκαρη, Μικρομέγας, Κων. Πουρνάρας, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Ἥρωΐς τοῦ Ζαλόγγου, Τραυματίας τοῦ 1913, Ἀρλέτ, Μόλλυ, Αἱματοβαμμένη Δόξα, Κλαίλια, Ἄλκηστις καὶ Ἀναξίχυτος.*** — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Θὰκαντήσω, ὅσο ἔχω τόπο, στὸ ἐρχόμενο.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΤΟΥ 1926

Μὲ τὶς 420 σελίδες του. — Μὲ τὶς 200 εἰκόνες του. — Μὲ τὸ περιπετειῶδες «Σιδερένιο Χέρι». — Μὲ τὸν συγκινητικότατο « Τζάκ. » — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Λευκὸ Χορό».—Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρρωφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 98 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣ

λάζιος Οὐρανός, ἀ. Σγουρόμαλλη, κ. Χιώτικο Διαβολάκι, ἀ. Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος, κ. Πορφυρίς, κ. Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τσάρλεστον* (ἔχει καλῶς· ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ μὴ μὲ μπερδεύῃς ἔτσι, γιατὶ ποῦ μπορῶ νὰ θυμοῦμαι, ἢ νὰ κρατῶ λογαριασμοὺς γιὰ δυὸ καὶ τρεῖς δραχμές·) *Ἔσμὲ Τουρκοπούλαν* (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε πολύ· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ περιμένω τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἰνδιάναν* (μὲ χαροποίησες μὲ τὶς καλὲς εἰδήσεις γιὰ τὴν ἀνάρρωσή σου καὶ μὲ συγκίνησες μὲ τὴν ἐπίσκεψή σου στὸ σχολεῖο· κομμάτια δὲν θὰ δεχθῶ ἀκόμη γιατὶ ἔχω ἀρκετά· τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη πῆς πῶς ἔγινε· δὲν λείπουν πιὰ παρὰ λίγα ἑκατοστάρικα· καὶ θὰ στηθῇ τὸ γρηγορότερο·) *Μαρίκαν* καὶ *Ἀργυρούλαν Α.* (μετὰ χαρᾶς! σᾶς ἐνέκρινα τὰ ψευδώνυμά σας· νὰ μοῦ γράφετε·) *Βαλέντσιαν* δὲν τὸ εἶδα, ἀλλὰ καὶ μένα μοῦ εἶπαν ὅτι τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» στὸν Κινηματογράφο παιζόταν θαυμάσια· ἔξοχος μάλιστα ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμνε τὸν Βιτάλη· τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια», κατὰ μετάφραση τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἔχει δημοσιευθεῖ στὸν τόμο τοῦ 1924·) *Ἐλάνην τοῦ Αἴνου* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Γλυκειὰν Χαραυγὴν* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· ἔστειλα λυσόχαρτο· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία καὶ νὰ μοῦ φιλήσῃς τἀδελφάκια·) *Εὔαν* (ἔστειλα· ὄχι, ὅσα ψευδώνυμα κι' ἂν ἔχῃ κανείς, μόνο μὲ τὸ ἕνα μπορεῖ νὰ ψηφίσῃ·) *Καπετὰν Δουλούδην* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου ἂν καὶ εἶσαι τόσο ἀπασχολημένος· σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ποὺ μοῦ ὑπόσχεσαι·) *Ζουλεΐκαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· ὄχι, δὲν θὰ σὲ ξεχνῶ κι' ἂς μὴ μοῦ γράψῃς· φτάνει ποὺ ξέρω τὴν αἰτία· ἂς εἶναι, ἐλπίζω πάλι τὸ καλοκαίρι·) *Ρεζεντὰ* (πολὺ μοῦ ἄρεσαν αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ἐλπίζω νἄχω συχνὰ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ ξεσπαθώνῃς·) *Μέλισσαν* (χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ· ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ἰδιαιτέρως μ' εὐχαρίστησαν αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὸν τελευταῖο μου τόμο· κι' ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ·) *Περαστικὸν* (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπο κι' εὐχαριστῶ·) *Ἰωάννην Κισκήραν* (ἡ «Φιλ. Πηνελόπη» ἐκδίδεται ἀκόμη· μπορεῖς νὰ γράψῃς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνση, χωρὶς ὁδὸ κι' ἀριθμό· ἡ «Μαργαρίτα Στέφα» εἶναι τὸ πιὸ ζακυνθινὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου·) *Παράξενον* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀπὸ τὰ 24 ψευδώνυμα ποὺ ἐπρότεινες — καὶ ποῦ τὰ βρῆκες τόσα! — σοῦ ἐνέκρινα αὐτό·) *Πυθέαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ὡραία κάρτα·) *Γαλάζιον Οὐρανὸν* (εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ καὶ τὸν ἀδελφό σου·) *Πόρθον* (ἔστειλα· πές τοῦ *Ἄθω* ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ διαβάζῃ αὐτὸ τὸ περιοδικό· ἀπὸ τὰ δυὸ ποιηματάκια, ποῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο· εἶναι νόστιμο ἂν κι' οἱ στίχοι του χωλαίνουν·) *Καμάρι τῆς Μητέρας* (ἕνα ντουλάπι παιχνίδια; πῶ, πῶ!..) *Τραγούδι τῆς Πατρίδος* (χαίρω γιὰ ὅλα· ἀλλὰ κομμάτια γιὰ τὴν Σελίδα δὲν δέχομαι ἀκόμα· θὰ ἰδῇς πότε θἀρχίσω καὶ τότε θὰ μοῦ στείλῃς·) *Λεπτὴν Μαργαρίταν* (περαστικὰ τῆς μαμμᾶς· περιμένω·) *Μικρὸ Διαπλασόπουλο* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές·) *Κόντε Ρακανάκην* (αὐτὸ· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τὸν περιμένω·) *Πεταλούδαν* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) *Γελασίναν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ, περιμένω κι' ἐκτενῶς·) *Σίφωνα* (ἔστειλα καὶ τὰ διαβίβασα· ἡ πιὸ μεγάλη ἐφημερὶς; ὅλες ἐπάνω-κάτω ἔχουν τὸ ἴδιο σχῆμα, οἱ δὲ μικρότερες ἔχουν περισσότερες σελίδες· κομμάτια θὰ δεχθῶ ἴσως τὸν Φεβρουάριο·) *Διαπλασιόπαιδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἐνεκρίθη·) *Καλόκαρδην Παιδούλαν* (καλῶς ἦλθες· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) *Κ. Σφαέλλον* (ναί, τὰ ἔχω λάβει ὅλα·) *Ἀχαϊκὸν Ἀστέρα, Φουκαράν, Ἠλιογέννητην, Ἀγνὴν Ψυχούλαν, Πολυδεύκην Καλδῆν* κτλ. κτλ.

Θεόδωρον Ταυρίδην, Ἀμαδρυάδα, Ἀπόγονον Ἡρώων, Ἄγγελον, Ἄθων (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27 Δεκεμβρίου* θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Μαρτίου.)

60. Λεξίγριφος

Τὸν μεγάλο ἱστορικὸ
Δὲν θὰ πάψῃς νὰ θαυμάζῃς,
Ἂν καὶ τὸν κατασκευάζεις
Μ' ἄρθρο στὸν πληθυντικὸ
Καὶ μὲ ζῶο τῆς θαλάσσης,—
Μὰ μεγάλο κι' ἂν τὸ πιάσῃς...

Ἀγνὴ Ψυχούλα

61. Στοιχειόγριφος

Ἀπαίσιο τέρας, μυθικό,
Ἔτσι δὲν κάνει νὰ τἀφήσῃς·
Πόλη θὰ βγάλῃς ἀπ' αὐτό,
Φθάνει ἕνα γιώτα νὰ τοῦ σβύσῃς.

Ταπεινὸ Κυκλάμινο

62. Μεταγραμματισμός

Ὄχι ἀγαπητὴ θεά
Σάφνου ἀλλάζει τὸ κεφάλι·
Μὰ μικρὴ 'ναι ἡ διαφορά,
Γιατὶ βλέπεις θεὰν ἄλλη.

Ἠλιογέννητη

63. Κρυπτογραφικὸν

12345 67 = Ἀρχαῖος ποιητὴς
2567 = Πᾶς ἄνθρωπος
3654 = Δένδρον καρποφ.
4314 = Πόλις τ. Ἑλλάδ.
5716354 = Ἐπιστήμη
62167 = Ἀντωνυμία
72354 = Χώρα τ. Ἀσίας

Χανουράκι

64. Διπλὸ Κεφάλι

ἔλος, ρίς, οὖς, ἴχνος, λάρος, πῶς, ὅσος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, μὲ τἀρχικὰ τῶν ὁποίων νὰ σχηματίζεται ἐφόδιον τοῦ μαθητοῦ.

Πάτερ-Παχούμιος

65. Τετράγωνον

* * * * * * Νἀντικατασταθοῦν
* * οἱ ἀστερίσκοι διὰ
* * γραμμάτων ὥστε νὰ
* * ναγινώσκωνται: ἄ-
* * νω, πόλις τῆς Πε-
* * * * * * λοποννήσου. κάτω
νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ, δεξιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀριστερὰ κρατος τῆς Ἀσίας.

Τραυματίας τοῦ 1913

66. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἐπιθέτων παρατήρησις, βλέμμα, ὕπαρξις, ἀνατολή, καρπός, κρότος.

Εἰς τὰ ἄνω οὐσιαστικὰ νὰ τεθοῦν ἁρμόζοντα ἐπίθετα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν τῶν ἐπιθέτων νἀποτελεσθῇ ἐθνικὸς εὐεργέτης καὶ ὁμώνυμον πολεμικὸν πλοῖον.

Σγουρόμαλλη

67. Φωνηεντόλιπον

* - γτ - γ - τ - ψρ - πλσ -τ - μπλ - τς

Μέδουσα

68. Γρῖφος

ὀδὸς ὀδὸς
ὀδὸς ὀδὸς
ὀδὸς ὀδὸς
αγ P P
οῦ P + P μὴν.
P

Ἀναξίχυτρος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

69. Charade

Fleur, l'un, vivant symbole
D'un cœur plein de chasteté;
L'autre marque une qualité;
Ville, mon tout, métropole.

Γαλάζιος Οὐρανὸς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 42

650. Βολιβία (βόλι, βία.)—651. Κάπρος (κά, πρός.)—652. Βέρνη -Βέρν.—653. Γέλων λέγων.—654

Α Α Α
Τ Σ Ρ
Τ Π Ι
Α Ρ Ι Α Α Ν Η
Γ Σ Α
Ε Ι Ο
Μ Α Σ

655. ΙΟΚΑΣΤΗ (οἰκιακός, κοιτίς, Αἴσακος, Σηστός, Τάκιτος, ἤκιστα.) —656-660. Διὰ τοῦ Μ.: *τρέμω, μία, ἀμέλεια, μωρός, κάλαμος.*— 661. ΘΡΣΝ - ΧΡ=*Θαρσεῖν χρὴ* (Θαλῆς, Ρῆνος, Σαπφώ, Ναζαρέτ, Χίος, Ραδάμανθυς.)—662. Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲν φοβᾶται.—663. *Τὸ βαθὺ ποτάμι δὲν κάνει κρότο.* (τοβαθ' ὑπὸ τᾶ, μηδέν, κᾶ, μικρὸ τό.)— 664. Le temps. — 665-666. I, F, A, C, 2, A, G (âgé.)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 49ον ἔτος της. Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἔγινε 80 δραχ. ἡ ἐτησία, 45 ἡ ἑξάμηνη, 25 ἡ τρίμηνη. Τὸ πρῶτο φυλλάδιο κάθε μηνὸς θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἔλησε ἡ συνδρομὴ των νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1927 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν τὸ θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ τὸ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' — 73)
Διαπλασόπουλα, ψῆφο προσμένουμε καὶ μεῖς.
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ ΑΓΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑ

(ΚΖ' — 74)
Μῶρ Παλιάτσε, δὲν ἐλάβαμε.
ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΖ' — 75)
ΜΕΔΟΥΣΑ, ὑποψηφία Δημοψηφίσματος. Παιδιά, περιμένω ψῆφο σας.

(ΚΖ' — 76)
Ἀπόστολος Ἄγγελος=Ἰωάννης Κωσταλίδης.
ΜΕΔΟΥΣΑ

(ΚΖ' — 77)
Χρυσή μου Χρυσούλα, γιὰ τὴ γιορτούλα σου, σοῦ εὔχομαι χρόνια πολλά.
ΚΑΙΤΗ

(ΚΖ' — 78)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
Κατερχόμενοι στὸ Δημοψήφισμα ὑποστηρίζουμε:
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21, ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ, ΣΥΡΚΟΥΦ, ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Μιμηθῆτε μας ὅλοι.
Δημοψηφίσματος: ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

(ΚΖ' — 79)
Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, σᾶς εὔχομαι καλὰς ἑορτάς.
Νικόλ. Ι. Τσίπας

(ΚΖ' — 80)
ΑΓΑΠΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ,
ΣΑΣ εὔχομαι μὲ ΥΓΕΙΑΝ καὶ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ. ΣΟΥΔΑΝΕ, ἐσένα ἐξαιρετικῶς θὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο στὸ προσεχὲς ποὺ θὰ σὲ ἐκπλήξῃ. Allands, mon vieux!
ΑΜΛΕΤ

(ΚΖ' — 81)
Ο ΠΟΡΟΟΣ καὶ ὁ ΑΘΩΣ, πρωτομπαίνοντες στὸ διαπλασόκοσμο, χαιρετοῦν ἀπαντας, ἐκφράζοντες τὰ φιλειρηνικὰ αἰσθήματά των.

(ΚΖ' — 82)
Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, κατερχόμενος στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα, στηρίζεται στὴν εὐγενικιά σας προτίμηση.

(ΚΖ' — 83)
ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, ΛΑΤΑΝΙΑ, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, ἀγαπημένες μου.
ΓΕΛΑΣΙΝΑ

(ΚΖ' — 84)
Γιὰ τὸ διάβα τοῦ 1927 ὁ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ στοὺς φίλους του δίνει ἐγκάρδιες εὐχές.

(ΚΖ' — 85)
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Χρυσὴ Καρδιά, γιατί [illegible] Βλασσασούδη, Σουφλίον.
ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ

(ΚΖ' — 86)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ—Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Ὅλοι, ὅσοι στείλουν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου στὴν (ΚΖ' — 56) Δ/σίν μας πέντε δρχ. καὶ τὴν Δ/σίν τους, θὰ λάβουν ἕνα κουτάκι μὲ πράγματα ἀξίας 4—50 δρχ.
ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ
Διαγωνισμῶν: ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ

(ΚΖ' — 87)
Ἀνταλλάσσω ἀλληλογραφίαν μὲ: Ἐλευθέριον Ρουσσάκην, Κρινόλευκη Νεράϊδα, Βαλέντσια. Δῆσις! Β. Γιάγκουλου American Express (Διὰ Σέρλοκ - Χόλμς) Ἀθήνας.
Στείλατε διεύθυνσιν. ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ

(ΚΖ' — 88)
ΧΡΥΣΟΥΛΑ, ΓΙΑ ΤΗ ΓΙΟΡΓΟΥΛΑ ΣΟΥ ΧΙΛΙΕΣ ΕΥΧΕΣ.
ΕΛΛΗ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, ΚΑΙΤΗ ΦΟΡΟΥ

(ΚΖ' — 89)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΚΑΛΑΣ ΕΟΡΤΑΣ.
ΠΑΡΙΖΕΤ

(ΚΖ' — 90)
ΗΣΥΛΦΙΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΚΑΛΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 19. ΑΘΗΝΑΙ